

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAFKA

bi dünya...

ÖZEL
YAZ
SAYISI

YAZ

Ferhan Şensoy - Cem Yılmaz - Gani Müjde
M. K. Perker - Serkan Altunışne - Vedat Özdemiroğlu
Ahmet Yılmaz - Zafer Algöz - Cem Güventürk - Feyyaz Yiğit
İltem Dilek - Cengiz Üstün - Latif Demirci - Semra Can
Bülent Arabacıoğlu - Alpay Erdem - Zeki Kayahan Coşkun
Can Yılmaz - Yavuz Öztürk - Emirhan Perker - Ferit Güleç
Seyit Ali Aral - Ethem Onur Bilgiç - Aslı Alpar
Zeki Enes Akkan - Betül Yılmaz - Cansu Bayrambey

2019/2 - Özel Sayı

Fiyat: 19 TL

KKTC: 20 TL

Akşamsefası

Sevgilim, aylardır sadece iletişim kuruyoruz.
Söyle bi oturup konuşalım,
diyorum.

Ramazan

Hayatla şaka yapma işini çok ciddiye alan insanlar olarak bir araya geldik. Beraberken çok güldüğümüz yazar ve çizerlerle kafa kafaYa verdik ve KAFA Mizah sayısını oluşturduk. Biliyoruz ki gülme işi beraberken çok daha güzel. Müsaitseniz hep birlikte gülelim demek için komşu çocuğu gibi kapınızı çalalım istedik.

Sokakta, duvarlarda, arkadaş arasında, internette, aile içinde, en önemlisi mizahın bu kadar sağlam bir damar olduğu bir ülkede oturup şöyle enine boyuna gülelim diye aldık kalemleri kağıtları elimize; sayfalara bolca şakalar serpiştirdik, kapakta güneşe gülüşümüzü sığdırdık.

Bu özel sayıyı hazırlarken odadan yükselen kahkahalar, kıkırtılar, doğru bir şey yapıyor olduğumuz hissini iyice güçlendirdi. Mizahın bizi bir arada tutan etkisini düşündükçe bizi kurtaracak olanın mizah olduğunu

tekrar hatırladık ve sizlere de

hatırlatmak istedik...

Güldürmenin ciddiyetiyle

karşınızda hatta hemen burada

yanınızdayız, buYurun müsaitseniz

hep birlikte gülelim.

Cem Güventürk

İçindekiler

4-5	FERHAN ŞENSOY
7	CEM YILMAZ
8	CENGİZ ÜSTÜN
9	GANİ MÜJDE
10-11	M. K. PERKER
12	CANSU BAYRAMBEY
13	FEYYAZ YİĞİT
14-15	SEMRA CAN
16	ZAFER ALGÖZ
17	CENGİZ ÜSTÜN
18-19	SERKAN ALTUNİĞNE
20-21	ALPAY ERDEM
22-23	EMİRHAN PERKER
24-25	CEM GÜVENTÜRK
26-27	SEYİT ALİ ARAL
28-33	BÜLENT ARABACTIOĞLU
34-36	ZEKİ ENES AKKAN
39	ZEKİ KAYAHAN COŞKUN
40	FERİT GÜLEÇ
41	CAN YILMAZ
43	İLTEM DİLEK
44	ETHEM ONUR BİLGİÇ
45	YAVUZ ÖZTÜRK
46	ASLI ALPAR
47	VEDAT ÖZDEMİROĞLU
48	LATİF DEMİRCİ
49	AHMET YILMAZ
50	BETÜL YILMAZ

2019/2 - Özel Kafa Yaz Sayısı - Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi
Yaygın Süreli Yayın - Yayıncı: KAFA Grup Yayıncılık Ltd. Şti.
İmtiyaz Sahibi: Candaş Tolga Işık Sorumlu Müdür: Mert Çanga
Genel Yayın Yönetmeni: Cem Güventürk
Görsel Yönetmen: Volkan Gökemre Kapak: Cem Güventürk
Reklam: info@adworldistanbul.com - (0212) 293 40 99

Adres: Koşuyolu Mah. İsmailpaşa Sok. No:44 Kadıköy/İstanbul Tel: (0216) 428 9 888
Baskı: İhlas Gazetecilik A.Ş. 29 Ekim Cad. İhlas Plaza No: 11/A 41
Yenibosna / Bahçelievler / İstanbul Tel: (0212) 454 30 00 Dağıtım: TDP (0216) 585 90 00
www.kafa.com.tr bizyazin@kafadergi.com reklam@kafagrup.com

KAFA Dergisi'ndeki tüm yazı, çizim, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi, yazar ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazı ve basılı görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Ferhan Şensoy

senin kedini niye ben seviyorum?

Oldum olası kedi sevmem. Hayvan sevmez değilim. Köpek severim, at severim, tavşan severim, güvercin severim ama nedense kedi bir türlü ısınamadığım, ilişki kuramadığım bir hayvan. Ancak belirgin bir kedi düşmanlığım yok.

Hayvan seven insanlara bayılıyorum. Bin yaşasın sevgili Semiha Berksoy, akşamüstü elinde doğranmış ciğerler dolu naylon torbalarla Ayazpaşa sokaklarında, her birini kendi uydurduğu isimlerle çağırdığı Patili, Patisiz, Kotakafa, Wagner, Sarman, Straus, Dumkopf adları altında yüzlerce sokak kedisini yıllarca beslemiştir. Bu yüzden o yıllarda Ayazpaşa'da sokak başına 50 kedi düşüyordu: Semiha Berksoy'un kıyakçılığını duyan tüm İstanbul kedileri Ayazpaşa'ya üşüşmüş, oralı oluvermişlerdi.

Oldum olası kedi sevmem. Hayvan sevmez değilim. Köpek severim, at severim, tavşan severim, güvercin severim ama nedense kedi bir türlü ısınamadığım, ilişki kuramadığım bir hayvan. Ancak belirgin bir kedi düşmanlığım yok. Örneğin; koynuna girmek için can attığınız bir kadın sizi evine davet etmiş, gidiyorsunuz, o çok hoş kadın ve üç kedi açıyorlar kapıyı.

Bu ve fotokopisi durumlarda o kedilere gıcık olmam, sever gibi yaparım, ilgi gösteririm. İsimlerini sorar, beynimin gereği kalmayınca silinen şeyler bölümü hafızasına kaydeder, o kadını becerip o evden çıkana dek asla unutmam o üç kedinin adını. Ama evde o kadın olmasa, o üç kediyle üç dakika durmam orada.

Bir gün bir metnini sahneleme izni almak üzere Bilge Karasu'nun evine gitmiştim. Evde esas çocuk bir kedi. Kitapların üstüne kurulmuş, zart oradan kalkıyor, gidiyor bir koltuğa yan gelip yatıyor. Karasu ona ismiyle hitap ediyor, konuşuyor. O evde ikisi yalnız yaşıyorlar, yazar kediye ev arkadaşı gibi davranıyor. Yazarın ev arkadaşı bacaklarının arasında dolaşıyor.

Bilge Karasu'yla ilk görüşmem. Heyecanlıyım. Konuştuğumuz şeyler bence çok önemli. Bir ara, o sırada benim için hiç önemi olmayan o kedinin ayağına basıyorum. Kedi ciyaklıyor. Birden fırlıyor yerinden Karasu, kediyi kucağına alıyor. Franz Kafka tarafından yazılmalı bir sahne. Yaralandı mı? Hastaneye mi götürsek? Kedibülans mı çağırsak? Tedirgin oluyor, lafı uzatmadan izin istiyor, konuşmayı düşündüklerimin çoğunu konuşmadan hızla çıkıyorum hayran olduğum bu bilge yazarın evinden. Bir daha onu ne zaman aramak istesem hep aklıma kediye karşı işlediğim suç geldi, elim telefona gitti, vazgeçtiğim oldu, elimin telefona gidemediği oldu. Ne gidecek salak elim telefona, çevireceğim Bilge Karasu'nun numarasını, kimsiniz, diyecek, ne diyeceğim?

"Sizin tavus kuşu kedinin ayağına basan hayvan!" demeyeceğim tabii ve fakat ben adımı söyler söylemez, o bunları düşünecektir mutlaka, diye düşünerek onu bir daha hiç arayamadım, başka hiçbir şey konuşamadık, oysa onunla konuşmak istediğim bir yığın şey vardı. Tanışmamız tek görüşmemiz oldu. O kedinin yüzünden. Kedinin bir suçu yok aslında, ben hayvanca hayvanın ayağına bastım. Bilerek değil, ayağımın altında o hayvanın ayağının olduğunun farkında değildim, Bilge Karasu'ya "Sevilmek" adlı oyununu nasıl sahnelemeyi düşündüğümü ve kafamdaki dekoru anlatıyordum.

Bilge Karasu'nun ölüm haberini aldığım anda aklıma hemen o kedi geldi. Bilge Karasu'suz ne mana şimdi o kedi?

Bir ara Küçük Sahne'ye bir kedi dadanmış, yerleşmiş ve Ortaoyuncular'la bütünleşmişti. Baykal Kent onun tiyatroseven bir kedi olarak Beyoğlu'nda bar ve pavyon ve meyhaneler arasından Küçük Sahne'yi seçip bize sığındığına ve Ortaoyuncular'a uğur getireceğine inanarak, kediyi himayesine almış ve tarafımdan kovulmasına önlem olarak da adını Muhsin Ertuğrul koymuştu...

"Saçmalama Baykal, kedinin ismi Muhsin Ertuğrul olur mu?"

"Oldu artık. Kulağına üç kere 'Muhsin' diye fısıldadım."

Kedi Muhsin o sezonu Küçük Sahne'de geçirdi. Bir zararını görmedik. Yazın tiyatro kapandı, sonbaharda geldiğimizde kedi tiyatroyu terk etmişti.

"Gider tabii ağbicum, üç ay perde kapalı olur mu? Kahroldu gitti Muhsin Ertuğrul!" diye yalandan ağladı Baykal Kent. Özel ve sert bir tonla vurguladığı: "Üç ay perde kapalı olur mu?" ara cümlesiyle altını çizmek istediği konu, yazın maaş alamadığı ve o an şiddetle paraya ihtiyacı olduğuydu. Sanki şiddetle paraya ihtiyacı olmadığı anlar varmış gibi. Nitekim epik ağlaması biter bitmez avans istedi. Konunun uzmanı olan Baykal, avansın böyle cenazesel ortamlarda istenmesi gerektiğini çok iyi biliyor, eğer ortada öyle bir hava yoksa kendisi derhâl böyle bir ortam yaratıyordu. Avansı verildi, fakat parayı derhâl alkole çevirmemesi tembih edildi. Kendisine güvenilmediği için geç vakit Çiçek Pasajı kontrol edildi ve Baykal Kent bir kemancı ve bir midyeciyle zil zurna sarhoş:

"Bizi bırakıp nerelere gittin Muhsin Ertuğrul!" diye ağlayarak rakı içerken, Muhsin Ertuğrul'un kim olduğunu bilmeyen kemancı ve midyecinin de:

"Yahu Muhsin Bey ölmüş!" diye salya sümük kadeh tokuşturdukları tarafımızdan gözle görüldü.

Küçük Sahne'nin kedisi Muhsin'in bize getirdiği uğurlar, derhâl Küçük Sahne'yi terk etmemiz için Kültür Bakanlığının bize açtığı mahkeme, Beyoğlu'nun trafiğe kapanarak tramvay inşaatına dönüşüp izleyicinin tiyatroya ulaşamaması için İstiklal Caddesi'nin kazılıp sağa sola barikatlar kurulması, kimi tiyatrocu arkadaşlarımızın "Küçük Sahne'yi kurtarmak" adı altında beşinci kol faaliyetleriyle Ankaralara gidip, bizi oradan atıp oraya postu sermek amacıyla Küçük Sahne'yi mühürletmeleri, birer votka attıktan sonra Erol Günaydın'la birlikte o mührü parçalayıp "fekhi mühür" suçundan mahkemelik oluşumuz ve daha da fenası Baykal Kent'in bir iftira sonucu hapse girişi biçiminde tezahür etti. Az uğurlu gelmedi yani bize o kedi.

Sonra Ses Tiyatrosu'na taşındık. Bir gece "Ferhangi Şeyler" oynuyorum, izleyici durup dururken kıkırdadı. Neye güldüklerini pek anlayamadım, üstünde de durmadım, durmaya vaktim yok, makineli tüfek gibi oynuyorum. Biraz sonra salondan daha da manasız bir toplu gülme gelince sağı solu kestim, sahneden bok rengi bir kedinin geçmekte olduğunu gördüm:

"Haaa! Ev sahibim Orkinos Hanım'ın kedisi Bokkafa!" dedim. İzleyiciler alkışladılar. Az sonraki Orkinos Hanım telefon konuşmasının içine özel bir "Kediniz Bokkafa" paragrafı yazmak zorunda kaldım.

Oyun biter bitmez teknisyen arkadaşlara:

"Nereden girmiş o kedi? Bilet mi almış?" dedim.

"Pasajın kedisi!" dediler, sanki tanıdık birinden söz eder gibi.

"Pasajın kedisi ne demek lan? Pasaj kim? Dükkânlar kapanınca ortada kalan yol üstü kapalı sokak yani..."

"Evet ağbi, sokak kedisi işte!"

"Onu bulun ve derhâl çıkarın tiyatrodan!"

Bokkafa'nın tiyatrodan çıkarılması kolay olmadı. Ses Tiyatrosu labirent gibi, yer altında iki kat dehlizleri var, alçı tavanla çatının arasında ulaşamaz muhteşem bir tavan arası var. Kaybolmanıza layık kostüm ve aksesuar depoları var. Bokkafa artist, kompleksli bir kedi herhâlde. Gündüz kayboluyor, gece oyun başlayınca mutlaka sahneden bir iki kez geçiyor. "Ferhangi Şeyler" de yutturuyorum fakat öbür oyunlarda tuluat yapıp Bokkafa hikâyesi uydurulamıyor. "Cats" müzikali oynamıyoruz ki. Bokkafa da gişeye gidip, hangi akşam Bokkafalı oyun, hangi akşam onun deposu, hangi akşam "Üç

Kurşunluk Opera" gibi şeyler sormuyor, kafasına esince dalıyor sahneye.

Giderek Bokkafa'nın kadife koltuklara sıçması, daha sonra o sıçtığı yeri eşelemek arzusuyla kadifeleri yırtması gibi yan çalışmaları da gündeme gelince kendisinden kurtulunması şart oldu.

"Bu kediyi tiyatrodan bir daha görmek istemiyorum" dedim. Devrisi gün Bokkafa gene sahnede.

"Gece yakalayıp atıyoruz sokağa, sabah gene tiyatrodan ağbi!" diyor teknisyenler.

"Nerrden giriyor?"

"Bilmiyoruz ağbi"

"Niye geliyor? Onu burada besleyen mi var?"

"Hayır ağbi!"

Çıldırarak işten değil. Bokkafa'nın parçaladığı kadifeler yenilenemiyor çünkü o renk kadife yok, Ses Tiyatrosu açılırken özel olarak dokutturmuşuz kilometrelerce, yedeği vardı, orası burası onarıldı, bitti.

"Öldürücem lan bu Bokkafa'yı!" dedim.

"İyi fikir ağbi! Onu sevdiğimizi sanıyor ondan geliyor, kötü davranmak lazım ki siktirsin gitsin!" dedi teknisyen Mehmet. O gece de onu epey tekmeleyerek dışarı atmış.

Devrisi gün baktık Bokkafa yok ortada. Geçici bir huzurumuz oldu. Üç gün sonra Bokkafa "Felek Bir Gün Salakken" oyunun otel odasına, otelin kedisi olarak banyodan girdi, otel odasını geçip, sahne merdivenlerinden inerek salonun çıkış kapısına doğru ağır ağır yol aldı, kayboldu.

O akşam teknisyenlere gene bağırıp çağırdım.

"Tiyatrodan kedi istemiyorum ulan!" dedim. Ondan sonra da Bokkafa bir daha ortalıkta görülmedi, kedisiz tiyatro oynamanın huzuruna yeniden kavuştuk.

Bir süre sonra bir mektup aldım. Şişli'den atılmış. Gönderen, hanımın isminin önünde "Prof. Dr." kısaltmaları var. Profesör doktor bir bayandan geliyor mektup. Profesör doktor konusunu da çok iyi anlayamıyorum. Önce doktora verilip doktor olunuyor, sonra profesör olunuyor, artık profesör olduktan sonra, biz eskiden doktorduk biliyor musunuz, biçiminde o "Dr." oraya gene niçin yazılıyor? Yüzbaşı albay olunca "Yüzalbay" ya da "Albay" denilmiyor ki. Profesör olup da doktor olamamış tipler var demek ki onların bu olamamışlıkları yüzünden, olmuşlar bu olmuşluklarını belirtiyorlar kartvizitlerinde ve kapılarında. Peki o doktor olamamış tipleri kim profesör yapmış, niye yapıyorlar? Yapmamak lazım. Eskiden bir de ordinaryüs sıfatı vardı.

"Ord. Prof. Dr." durumu. Neyse o kalktı. Profesör, Frenkçe öğretmen demek. Fransa'da herkes profesör. İlkokul öğretmeninin de üniversitedeki filozofun da kapısında "profesör" yazıyor, ama onlar bir yere mektup yazdıklarında isimlerinin başına "Prof." yazmıyorlar, kartvizitlerinde de öyle bir şey yok, öğretmen olmaları meslekleri, isimlerinin altında meslek olarak belirtilebilir.

Yoksa her meslek grubu işini adının önüne yazsa, bir inşaat mühendisi İnş. Müh. Müt. Avni bilmem ne, bir fırıncı Fır. Ahmet, bir kıdemli kokoreççi Kıd. Kok. Niyazi olarak belirtilmek durumunda kalınır.

Açtım Prof. Dr. hanımın zarfını içinden bir kartpostal çıktı, başlarına kasket takılmış iki şirin köpek iki dolu bira bardağının önünde, bir baloncukla köpeklerin ne demek istediği belirtilmiş:

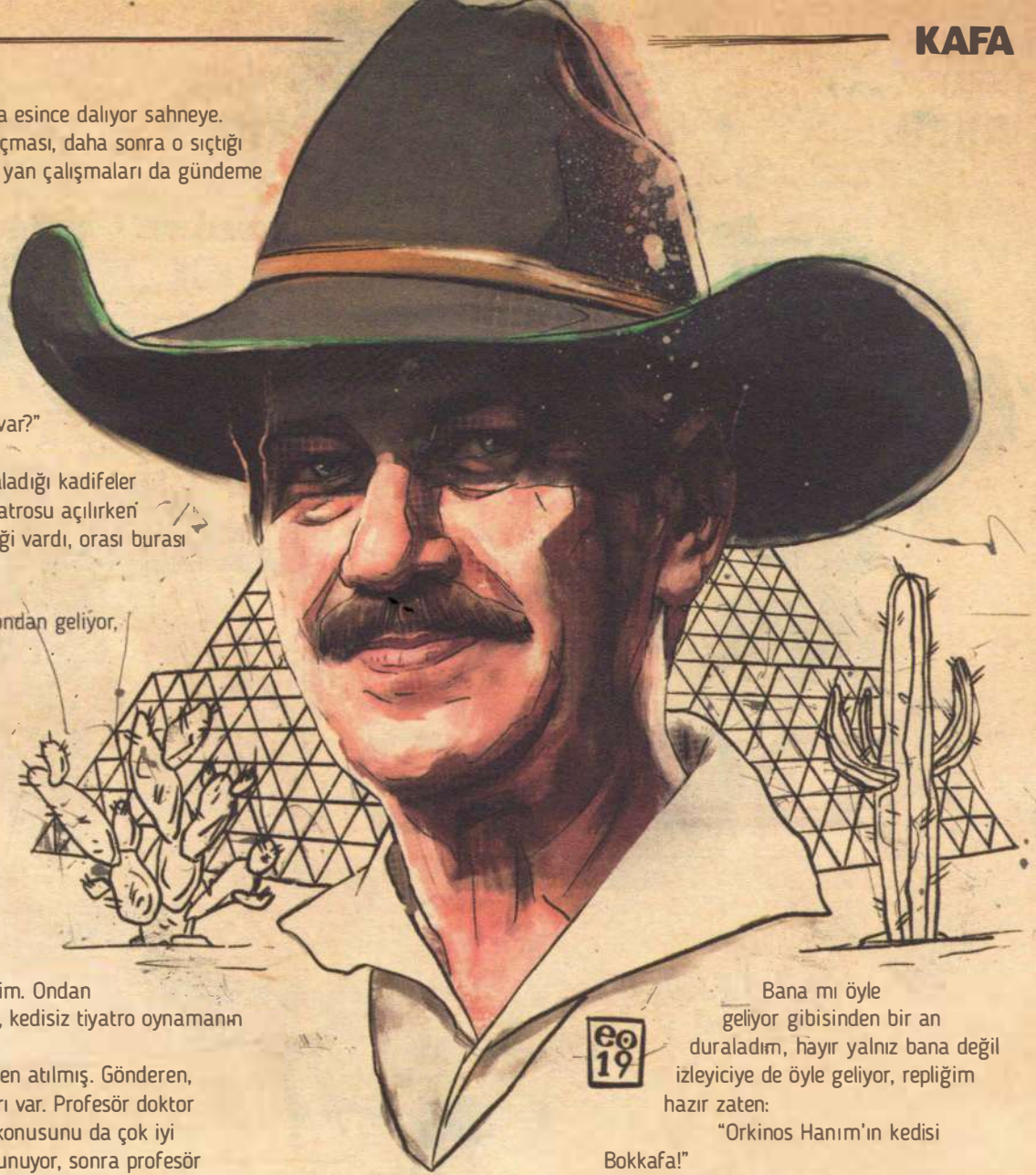
"Dostluğa!"

Prof. Dr. hanımın Hayvan Dostları Derneği başkanı gibi ayrı bir sıfatı da olduğu anlaşıldı. Meğer söz konusu Bokkafa tiyatronun bulunduğu pasajda takı ve saat satan dükkân sahiplerinin kedisymiş, kedinin kaybolmasından ötürü derin elem içindelermiş. Pasajdaki takıcılarla konuştuk, üzgünler, Bokkafa'yı geri istiyorlar.

"Madem Bokkafa sizin kediniz niçin bizim dükkânda yaşıyor?" sorumuza somut yanıt veremediler. Bizim teknisyenler Bokkafa'yı deniz aşırı bir yere götürdükleri için, onu bir daha görmedik.

Bokkafa'nın Ses Tiyatrosu'na getirdiği uğur, tuvaletçi Nedim Bey'in ölümü, tiyatronun o sezon sonu inşaat gereğiyle kapanması ve bir buçuk yıl kapalı kalması oldu.

Onarım tamamlanıp bir buçuk yıl sonra yeniden perde açıldığı gece 1266. "Ferhangi Şeyler" sırasında gene sokaktan kedi miyavlaması duyuldu.

Bana mı öyle geliyor gibisinden bir an duraladım, hayır yalnız bana değil izleyiciye de öyle geliyor, repliğim hazır zaten:

"Orkinos Hanım'ın kedisi

Bokkafa!"

Oyundan sonra teknisyen arkadaşlara sordum:

"Nereden çıktı bu kedi?"

"Pasajdaki takıcılar yeni kedi almışlar ağbi!"

"Bir tane değil, iki taneler ağbi!"

"Kedi almışsa gece giderken dükkânına kapasın, evine götürsün, gece koynuna alsın! Tiyatrodan kedi istemiyorum." dememin pek yararı olmadı, devrisi gün yeni kedilerimiz gene kadrolu olarak tiyatrodan. Önce sokak kedisi perver takıcılarla konuşmak, onlara kedilerini geceleri kendi dükkânlarına kilitlemelerini, kendi dükkânları içinde korumalarını öğütlemek gibi şeyler geçti aklımdan ve fakat bunun pek yararı olmayacağını, işin ucunun Hayvan Dostları Derneği'ne kadar gideceğini ve Prof. hanımın uzun bir mektubuyla karşı karşıya kalacağımızı düşündüm, kesin bir çözüme yöneldim. Topladım teknisyen arkadaşları "Arkadaşlar tiyatromuz sınırları içinde bulunan kedilerin başına 50 dolar ödül koydum. Canlı olarak kedi getirene 50 dolar!" dedim. Ödülün açıklandığı kısa toplantıdan çok kısa süre sonra teknisyen arkadaşlar tiyatronun tavan arasında fink atan iki kediyi iki ayrı karton kutu içinde getirdiler.

"Nasıl yakaladınız?"

Teknisyen Mehmet sırtarak:

"Ağbi siz 50 dolar deyince, gittik 1 dolarlık ciğer aldık, kutulara koyduk, hemen geldiler!" dedi. Mehmet'i kutladım. 50 dolarını takdim ettim. Kutuların ağzını bantlayıp, kutulara hava delikleri açtırdım. O akşam o yağışta evine nasıl ulaşacağını derin derin düşünen ışıkcı Hüseyin'e:

"Bu akşam evine taksiyle gitmek ister misin?" dedim. Şaka yapıyorum sandı.

"Nasıl yani ağbi?"

"Bu akşam bu iki karton kutuyu bir taksiye koyup, evine taksiyle gidiyorsun, buyur taksi parayı kardeşim, sizin oralarda bir yerde taksiyi durdurup, karton kutuları açıp, bu tiyatro kültürü almış kedileri, azad ediyorsun, sizin oraların kültürel kalkınmasına da yararları olur."

"Olur ağbi!" dedi Hüseyin, gayet memnun. Niye memnun olmasın, Hüseyin Dudullu'da oturuyor.

Yarın öbür gün takıcıların başka bir sokak kedisini benimseyecekleri kesin, ama olsun biz yöntemi bulduk, 50 dolar artı taksi.

NİHAT
SIRDAR

GÜÇLÜ
METE

ZEKİ KAYAHAN
ÇOŞKUN

SİVRİ
SİNEK

PINAR İNANÇ
AKAR

İLBER
ORTAYLI

SUNAY
AKIN

ZAFER
ALGÖZ

CAN
YILMAZ

CANDAŞ TOLGA
IŞIK

BEDİA CEYLAN
GÜZELCE

AYÇA DERİN
KARABULUT

ÖZER
ATİK

SINAN
TUZCU

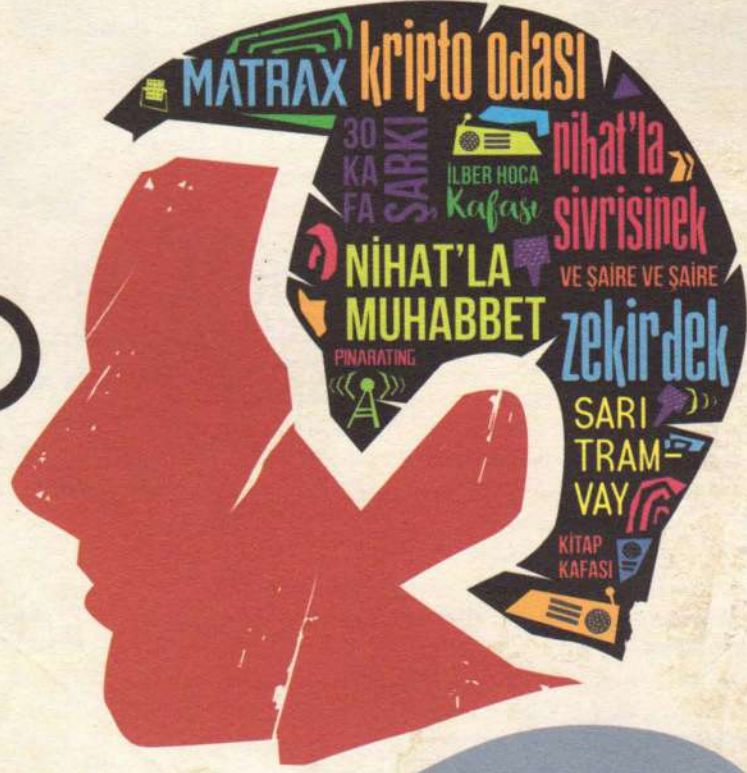
CENKER
BAYRAK

VEDAT
MİLOR

RAUF
GERZ

OĞUZ
OTAY

KAFA Radyo

FREKANSLAR

1	ADANA	98.00 MHZ
2	AFYON	96.50 MHZ
3	AKSARAY	89.70 MHZ
4	ALANYA	107.50 MHZ
5	ANKARA	100.70 MHZ
6	ANTAKYA	104.50 MHZ
7	ANTALYA	101.50 MHZ
8	AYDIN	98.00 MHZ
9	BALIKESİR	96.20 MHZ
10	BANDIRMA	94.30 MHZ
11	BODRUM	93.70 MHZ
12	BOLU	92.00 MHZ
13	BURDUR	104.00 MHZ
14	BURSA	106.50 MHZ
15	ÇANAKKALE	90.50 MHZ
16	ÇEŞME	101.30 MHZ
17	DENİZLİ	100.50 MHZ

18	DİYARBAKIR	90.70 MHZ
19	EDİRNE	96.60 MHZ
20	EDREMIT	92.40 MHZ
21	ERZURUM	92.00 MHZ
22	ESKİŞEHİR	98.00 MHZ
23	FETHİYE	98.00 MHZ
24	GAZİANTEP	97.10 MHZ
25	GEREDE	96.30 MHZ
26	ISPARTA	91.20 MHZ
27	İSKENDERUN	90.20 MHZ
28	İSTANBUL	89.60 MHZ
29	İZMİR	102.00 MHZ
30	K. MARAŞ	89.40 MHZ
31	KARS	90.30 MHZ
32	KASTAMONU	92.20 MHZ
33	KAŞ	87.90 MHZ
34	KAYSERİ	95.60 MHZ
35	KEMER	88.80 MHZ

36	KOCAELİ	92.60 MHZ
37	KONYA	100.90 MHZ
38	KUŞADASI	88.00 MHZ
39	KÜTAHYA	96.50 MHZ
40	MALATYA	90.30 MHZ
41	MANİSA	102.00 MHZ
42	MARDİN	89.60 MHZ
43	MARMARIS	102.00 MHZ
44	MERSİN	91.40 MHZ
45	MUĞLA	104.80 MHZ
46	OSMANİYE	96.00 MHZ
47	SAKARYA	93.40 MHZ
48	SAMSUN	91.00 MHZ
49	TEKİRDAĞ	91.60 MHZ
50	TRABZON	89.50 MHZ
51	UŞAK	94.00 MHZ
52	VAN	90.00 MHZ
53	ZONGULDAK	89.00 MHZ

KARASAL YAYIN,
TÜRKSAT VE
RADYOLAND.COM İLE
TÜM TÜRKİYE'DE!

 RADYOLAND
.COM

UYGULAMAYI İNDİR!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Türksat uydu frekans: 11557,
polarizasyon V, Sembol: 30.000, Fec: 2/3

kafaradyo.com

   KAFARADYO

Cem Yılmaz

● DERBİDER TEOMAN VE KIZ ARKADAŞI NERVESEL...

■ DERS VEREN SARAPÇI TATAR VE İŞKİLLİ TALAT!

● SANGAY BONİTA!..

Gani Müjde

gülmezsen ölürsün...

Geçenlerde bir akraba ziyaretindeydim odaya baktım hiçbir kadının kocası hayatta değildi. Erkekler için vahim bir durum bu.

Dünyada 7000'den fazla dil konuşuluyor. Peki en çok kullanılan diller hangileri biliyor musunuz? Söyleyeyim o zaman. Tam 1,5 milyar kişi İngilizce konuşuyor. Çince en çok konuşulan ikinci dil ve 1 milyardan fazla insan tarafından konuşuluyor.

650 milyon kişinin konuştuğu dil ise Hinduca. 420 milyon kişi ise İspanyolca konuşuyor. Ama birbirinin dilinden anlamayan tam 7,5 milyar kişi gülümseyerek anlaşabiliyor.

Dünyada en çok kullanılan emoji dilinin ilk beşinde kahkaha ve gülümseme efektleri belki de bu yüzden var.

Peki kadınlar mı daha çok gülüyorlar erkekler mi sorusu çok sık sorulan bir sorudur.

Cevap veriyorum: Kadınlar erkeklerden daha çok gülüyorlar.

Erkeklerle göre yüzde 26 daha çok gülüyor kadın. Ve belki de bu yüzden erkeklerden yedi yıl daha fazla yaşıyor ortalama olarak.

Üstelik günde sadece 15 dakika gülmek yetiyor bunun için. Çevrenize bir bakın.

Belli bir yaştan sonrası için dul kadınlar cenneti Türkiye. Geçenlerde bir akraba ziyaretindeydim odaya baktım hiçbir kadının kocası hayatta değildi.

Erkekler için vahim bir durum bu. Ve bu durum dünyada, sadece sağlık problemi olarak değil bir insan hakları problemi olarak görülüyor.

Örneğin Avustralya'da mor çatı benzeri erkek dernekleri hayatın tüm yükünün omuzlarında olduğunu, daha az güldüklerini ve bu yüzden erken öldüklerini ileri sürerek hükümetten ve sağlık bakanlığından bu duruma çözüm bulmalarını istemişler.

Gülmenin, bir bilim dalı olarak incelendiğini biliyor muydunuz?

Gelotoloji diyorlar adına. Ve ünlü Alman gelotolojist Dr. Heiner Uber, "Gülme Prensipleri" adlı kitabında gülmenin yararlarını şöyle sıralamış.

- 1- Cinsel yaşamı güçlendirir
- 2- Soğuk algınlığından korur
- 3- Şeker hastalığına iyi gelir
- 4- Tansiyonun dengede kalmasını sağlar
- 5- Vücuttaki ağırları azaltır
- 6- Stresi yok eder
- 7- Sindirime yardımcı olur
- 8- Kötü huylu tümörlerle mücadele eder
- 9- Mutluluk hormonu salgılar

Bu tabloya bakınca gülmek, uydu kanallarında telefonla satışı yapılan ve içinde ne olduğu belli olmayan padişah macunu gibi bir şey.

Ama işe yarıyor. Peki ama gülmek niye bu kadar işe yarasın ki?

Ben kahkaha attığımda kalp kasım niye olumlu etkileniyor?

Niye baş ağrım geçiyor? Stres, kaygı bozuklukları, anksiyete, depresyon, diyabet, kanser, yüksek tansiyon niye düzeliyor insan gülünce? Sizin gülmenizden kan hücrelerine ne? Nasıl haberleri oluyor? Hah bu adam güldü hadi biraz hızlanalım mı diyorlar? O zaman buradan devam edelim. Tüm canlılar bir kullanma kılavuzuyla doğuyorlar. Bilim adamları buna DNA diyor. Ve bu DNA bizden çok şey bekliyor. Bize bakarak sık sık karne veriyor bu DNA bidibidileri. Çok sigara mı içtin; "güle güle canım," deyip kesiyorlar biletinizi.

"Otur daha karpuz kesicez," falan yok. Çünkü DNA'lar telomer denen bir uzantıya sahipler.

Telomeri uçatmak şimdilik mümkün değil ama biz yediklerinizle, içtiklerinizle ve sosyal aktivitelerinizle bu telomerin kısalmasını durdurabiliyorsunuz.

Peki bu telomer niye bize ömür biçiyor? Bu telomer ne yapmak nereye varmak istiyor? Anlatalım o zaman.

Kullanma kılavuzumuzun bizden istediği tek şey var. Üremek... Soy devamı... Tür devamı.

Aslında DNA'lar bunu tüm canlılardan istiyor.

Tüm hücrelerin içindeki DNA yapısı kendi türünü korumak ve çoğaltmak için uğraşıyor.

Ağaç deyip geçmeyin kaktüs bile tohumlarını korumak için dikenlerini gösteriyor insana.

Çam ağacı niye iğne yapraklı sanıyorsunuz? İnsanın DNA'sında da var bu.

Beslen ve üre diyor. Kötü beslenirsen, üremezsen, neslini devam ettirecek olumlu özelliklere sahip değilsen "attaaaaa" diyor.

Aynı mekanizma moral üstünlüğe de bakıyor.

Sevinçli mi? Sağlıklı mı? Hayattan keyif alıyor mu? Sevişiyor mu? Doğurduğu yavrusuna bakabilecek durumda mı?

Böyleyse ver mehteri diyor, uzatıyor kendini "tel ömer". Yaşam da uzuyor.

Değilsen haydi bir alkış haydi bir alkış.

Yani DNA'lar ve yaşam mimarımız Telömerler bizim gülüp eğlenmemizi istiyor arkadaşlar.

DNA güldüğümüzü gördüğü her an bize türümüzü devam ettirmemiz için bir şans daha veriyor çünkü.

Peki ya asık suratlıysak, ağlıyorsak?

Bir televizyonun karşısına geçmiş acıklı diziler seyrederek kendimizi helak ediyorsak?

Ne bilsin DNA televizyonda dizi seyredip ağladığını.

Sahip çok mutsuz diyor.

Bu mutsuzlukla çocuk yaparsa iyi bakamaz ve büyütemez diyor.

"Verelim biber gazını" gönderelim öbür tarafa diyor.

Gülenler uzun yaşarken ağlayanlar erken veda ediyor dünyaya.

Bir filmde nöbette uyuyan askere söylev çeken yüzbaşının sözleriyle bitirelim yazıyı o zaman.

Gülmezsen ölürsün.

Gülmezsen ölürsün. Bu kadar kısa ve net.

ÖYLE BİR GEÇER ZAMAN KI...

1991, KÖPRÜALTINDAKİ KEMANCI.

BAYLAR BAYANLAR SİZİ ÇOK YAKIN ARKADAŞIM OKY'YLE TANIŞTIRAYIM. KENDİSİ ÇİZERDİR.

SELAM.

N'AABER HACİ?

OKY?

M.K. PERKER

ADAMA BAKIYORUM, BİZİM OKY DEĞİL! AMA ARKADAŞI 'OKY' VE 'ÇİZER' DİYE TANIŞTIRINCA AKLA BİR TANE OKY GELİYOR O DA BİZİM OKY.

AMA OKY DEĞİL Kİ BU.

BELKİ BU ARKADAŞ BİR AMATÖR ÇİZERDİR VE O DA İSMİNDE AYNI KISALTMAYI KULLANIYORDUR DİYE DÜŞÜNÜP SORAYIM DEDİM.

SİZİNKİ 'OKI' GALİBA DEĞİL Mİ? SONLUDA 'I' VAR.

YOO, OKY. SONLUDA 'Y' VAR.

AMA 'OKY' DİYE BİR ÇİZER VAR BİLİYORSUNUZDUR.

BENİM O.

NASIL SENSİN?

NASIL SENSİN?

ŞİMDİ, OKY BENİM ARKADAŞIM. HATTA O YILLARDA AYNI DERGİDE ÇALIŞIYORUZ. DOLAYISIYLA BU ADAM 'OKY' DEĞİL.

ÖYLE ÇOK BİRA FALAN DA İÇMEMİŞİM HENÜZ. HAYAL FALAN DA GÖRÜYOR OLAMAM AMA ALACAKARANLIK KUŞAĞI GİBİ Bİ DURUM OLDU. ADAM BARİZ ŞEKİLDE OKY DEĞİL AMA OKY'YIM DİYOR...

BİRADER SEN AVNİ'DE ÇİZİYORSUN, ATMA!

HAYIR 'OKY'YIM.

AVNİ'DE ÇİZİYORSUN ÖYLE Mİ?

EVET.

BAYAA ... OKY BENİM.

OLUR MI KARDESİM, OKY BENİM ARKADAŞIM. SEN OKY FALAN DEĞİLSİN!

ATMIYORUM, BEN OKY'YIM VE AVNİ'DE ÇİZİYORUM.

BEN DE AVNİ'DE ÇİZİYORUM!

İSMİN NEYDİ?

KUTLUKHAN PERKER...

MEMNUN OLDUM, BEN DE OKY.

BİRKAÇ GÜN SONRA OKY'YE ANLATTIM OLAYI.

HAA, BİLİYORUM BEN DE TANIMIŞTİM ONUNLA...

MERHABA, BEN OKY.

HAYIR BENİM OKY.

ADAM GERÇEK OKY'YE BİLE OKY OLDUĞUNU SÖYLEMİŞ YANI.

TAM BÖYLE Mİ OLDU TANISMA-LARI BİLMIYORUM AMA, NE FARKEDER SONUÇTA DURUM BU ZATEN.

BEN BU KADAR SOĞUKKANLI BİR YALANCI VE SAHTEKAR GÖRMEMİŞTİM O GÜNE KADAR. NEYSE SONLUDA SUSAYIM DELİRMEYİYİM BARI DEDİM.

ARADAN BİRKAÇ YIL GEÇTİ, BEN GÜZEL SANATLARDAN ANIMASYON OKUMAYA ESKİŞEHİR'E GİTTİM. O YILLARDA ESKİŞEHİR ŞİMDİKİ GİBİ GÜZEL BİR ÖĞRENCİ SEHİRİ DEĞİLDİ. SADECE ÖĞRENCİLERİN ÇOK OLDUĞU KÜÇÜK BİR ANADOLU ŞEHİRİDİ.

ÖYLE ÇOK FAZLA GİDİLECEK BAR BAHÇE FALAN DA YOK O VAKİTLER, GİDİP PORSUK ÇAYININ YANINDAKİ ÇAY BAHÇELERİNDE OTURUYORUZ. GİDİLECEK MEKAN AZ OLDUĞUNDAN 2-3 KİŞİ BİR MASAYA OTURUYORSUN, 10 DAKİKA SONRA MUHAKKAK BAŞKA TANDIKLAR GELİYOR, OLUYORSUNUZ 10 KİŞİ.

MERABAAA.

BEN DE O YILLARDA HEM AVNİ'DE ÇİZİYORDUM HEM DE ROCK KAZANI İSİMLİ BİR MÜZİK DERGİSİ ÇIKARIYORDUM. BU MASAYA GELEN GRUPTA BİR KIZ VAR, ÖYLE ARKADAŞ FALAN DEĞİLİZ AMA KIZ BENİM ÇİZER OLDUĞUMU BİLİYOR.

PERKER, BAK BU OLCAY. OLCAY ROCK KAZANI'NDA ÇİZİYOR.

İLLÜSTRASYON, KAPAK FALAN ÇİZİYORUM.

METALLICA'LI KAPAK VARDI YA GEÇEN HAFTA YAYIMLANAN, EN SON ONU ÇİZDİM.

BAHSETTİĞİ KAPAK METALLICA'NIN 'RIDE THE LIGHTNING' ALBÜMÜNÜN KAPAKI. BİZ ALBÜMÜN KAPAKINI DERGIYE BASMIŞTIK.

BAKTIM BU DA BAŞKA Bİ MANYAK, BU SEFER TERSTEN GİDEYİM DEDİM.

YAA BEN ÇOK İSTİYORDUM ROCK KAZANI'NDA ÇİZMEK. SEN YARDIMCI OLABİLİR MİSİN BANA? KİMİNLE GÖRÜŞEBİLİRİM, KİME GÖSTERMELİYİM İŞLERİMİ?

ROCK KAZANI'NI ÖZGÜR YİĞİ İLE BEN KURDUK. KADRODA BİZİM DİŞİMİZDE 5 KİŞİ DAHA VAR KI BUNLARIN ZATEN İKİSİ KIZ ARKADAŞLARIMIZ. GERİYE KALİYOR 3 KİŞİ. BU OLCAY DA O 3 KİŞİDEN BİRİ DEĞİL. AMA OKY HADİSESİNDEN ANTRENMANLI OLDUĞUM İÇİN SAKIN SAKIN KONUŞAYIM DEDİM.

ROCK KAZANI'NDA NE ÇİZİYORSUN OLCAY?

NE GÜZEL YAA. EN SON HANGİ KAPAK ÇİZDİN MESELA?

BANA GÖSTEREBİLİRSİN. BEN İLGİLENİYORUM ÇİZİMLERLE.

BİLDİĞİN AĞIR VAKA ÇIKTI OLCAY. DUR DEDİM O ZAMAN BEN DAHA DA İLERİ GÖTÜREYİM KONULUYU.

O ZAMAN GİDİP ÇİZİMLERİMİ ALIP GELEYİM Mİ? EV HEMEN ŞURADA.

ÇABUK OL AMA.

HEMEN KOŞTUM GİDİP BAKKALDAN BİR ROCK KAZANI ALIP DÖNDÜM.

DERGİNİN ÖNCE KAPAKINI GÖSTEREREK SAYFALARI ÇEVİRDİM. SON SAYFADA 'MATROCK' İSİMLİ BİR KARİKATÜR SAYFAM VARDI.

NASIL MESELA BU ÇİZİMLER?

OLCAY DERGİYİ ELİNE ALDI. YANI KENDİSİNİN ÇİZERİ OLDUĞUNU İDDİA ETTİĞİ DERGİYİ ELİNDE TUTARAK BAKIYOR ADAM. HAYATIMDAKİ EN ABSÜRD MANZARALARDAN BİRİNİN ORTASINDAYIM.

BUNLAR ÇOK KARİKATÜR GİBİ. BİZ DAHA İLLÜSTRATİF ŞEYLER ARIYORUZ.

DAHA BEN BU ADAMA NE DİYEYİM? HİÇBİR ŞEY DEMEDİM. NEYSE Kİ MASADAKİLERDEN BİR ARKADAŞ ÇOK KLAS BİR HAREKET YAPARAK KONULUYU BAĞLADI.

MERHABA PERKER, BİZ TANIŞMADIK... BEN MAZHAR FUAT ÖZKAN.

'BİZ ANLIYORUZ DURUMU SEN BOŞUNA DELİRMİSİN DEDİ ASLINDA.

ARADA MERAK EDİYORDUM TABİİ, ROCK KAZANI'NIN SAHTE ÇİZERİ OLCAY VE SAHTE OKY ACABA ŞİMDİ NE YAPIYORLAR?

MERHABA BEN OLCAY. ROCK KAZANI'NDA ÇİZİYOR-MUŞUM...

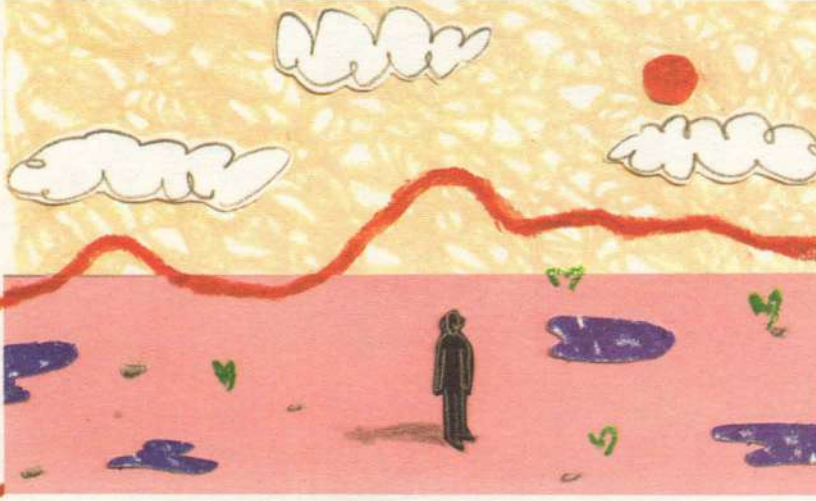
BEN DE OKY-YMIŞIM.

BURASI DA KEMANCI-YMIŞ.

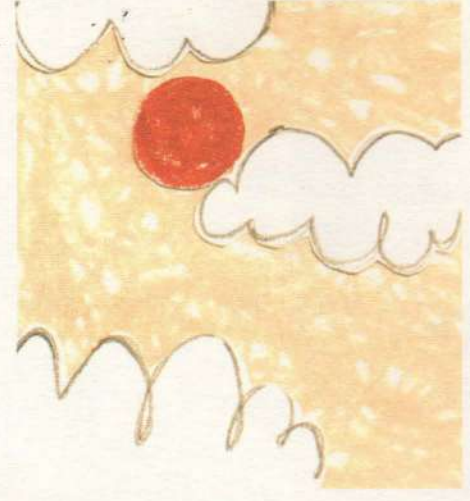
KÖPRÜ DE YANMAMIŞ. ZEKİ ABİ DE ÖLMEMİŞ, HAYATTAYMIŞ. KEŞKE...

HIPOESTEZİ

Cansu Bayrambey

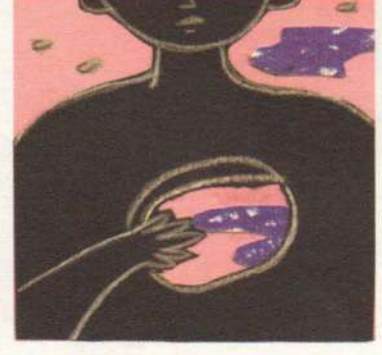
Kabul etmek zor bir eylem, vazgeç işi simgeliyor.

Sokaktaki küçük taşlar bile daha çok temasa sahip.

Biz her vazgeç işimizde, bir teması daha yitiriyoruz.

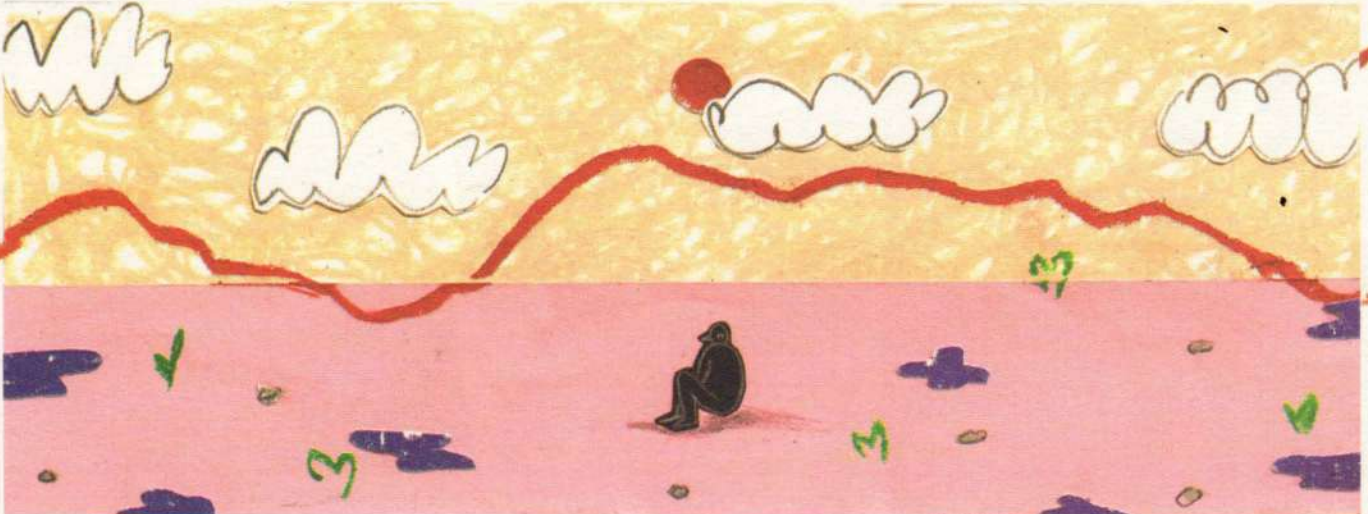
Bazen yok ettiklerimizi bir araya getirip, kendimize kendimizin eksik bir hâlini yaratıyoruz.

En çok onu seviyor, onunla vakit geçiriyor, yine de huzuru bulamıyoruz.

Yok ettiklerimiz, bir araya getirdiklerimiz ise hep aynı şeyi fısıldıyor kulağımıza...

Feyyaz Yiğit

fena mı?

Öyle şeyler var ki; o şeyler hakkında kesin şeyler söyleyebilseydik, her şey sanki şahane olurdu. Yani en azından ben kendimi biraz daha iyi hissederdim. Üzerine çok şeyler söylesek de kesin olarak pek bir şey söyleyemediğimiz bu şeylerin bazılarından bahsetmek isterim.

Mutluluk

Ama kaç mutluluk? Diyelim ki çok hoşlandığınız birisi size ilgi gösterdi. Üzerine doktor dedi ki Maşallah turp gibisiniz." Hastaneden tam çıktınız adamın biri geldi size iki çuval dolusu para verdi, dedi ki "Al bu paraları da şöyle güzelce bir ye bakayım." Böyle bir günün ardından birçok insan sorulduğunda mutlu olduğunu söyler. Tamam mutluyuz ama kaç mutluyuz? Ben bunu öğrenmek istiyorum. Birisinin bana "Kardeşim sen 4 mutlusun bu sana önümüzdeki pazartesiye kadar yeter", demesi lazım ki ben de hesabımı ona göre yapayım. Örneğin; 7 mutlu olan bir insan, -8 mutsuz bir insanla buluştuğunda o günü -1 mutsuz kapatıyor. Kaç mutlu olduğunu bilse buluşur mu? Mesela 2 mutluyum, dünden kalan bir 7 mutluluk daha var, günü mis gibi 9 mutlu kapatmışım, 9 mutlu olduğunu bilen insan şüpheye düşüp saçma sapan şeyler yapar mı? Evliler eve her gün kaç mutluluk getirdiklerini bilseler her sorunun içinden sadece 4 işlem yaparak çıkabilirler. Öğretmen sınıfa girdi bir baktı ki nereden baksan -500, -600 mutsuzluk var, demez mi "haydi çocuklar yürüyün gidin ne hâliniz varsa görün." O sınıfta ne öğreneceksin? Aynıısı öğretmen için de geçerli, -1000 mutsuzlukla sınıfa giren öğretmen bişey öğretebilir mi? İşte bunu sayı olarak bilesek, mutlu olmak ve mutlu etmek için gerekli önlemleri alsak ve sorunların içinden zart diye sıyrılabilirsek!.. Fena mı?

Depresyon

Sabah bir kalktın, dedin ki "Aman yarabbi böyle hayat olmaz olsun." Kalktın kahve koyacaksın ama bir yandan da yazıklar olsun. Hayat işte bazen böyledir. Hiçbir şey yapmak, görmek, duymak, konuşmak istemiyorsun ve içinden bir ses fısırlar depresyonda olduğunu söylüyor. Belli ki içeride hücreler çıldırmış, birtakım hormonal mevzular var ve bir oturup konuşulsa iyi olur. Ben eminim ki vücudun içinde dönen meselelerin bir sayısı var. Ama işte biz de kolayca hesap yapabileceğimiz sayılara sahip olsak fena mı? Doktor dedi ki "Depresyondasın."

Tamam depresyondayım ama kaç depresyon? "Güzel kardeşim senin depresyonun 3 depresyon. Al şu ilacı, bu ilacın 2 tanesi 1 depresyonu alır." Bakar mısınız şunun güzelliğine. Ne kadar depresyon var belli, ilaç kaç depresyonu geçiriyor belli. Acil durumlar için de çok faydalı. **Misal, eve geldin anan olmuş 50 depresyon, çabuk ambulans çağır acilden girişini yap. Diğer türlü çok zahmetli.** "Annecim senin biraz keyfin yok gibi." "Yok yavrum iyiyim." "Yok yok var sende bişeyler." "İyiyim yavrum bişeyim yok sadece şeye biraz canım sıkıldı ondandır." "Neye?" "Boşver yavrum şimdi seni de sıkmayayım." "Söyle ya." "Aman boşver değmez kafa yormaya." "Annecim söyler misin neye canın sıkıldı?" "Yok bişeyim" başlığı altında sonsuzluğa uzanan konuşmalar yapmaktan sıkıldınız mı? Gelin depresyonu biraz eğlenceli hâle getirelim:

/----Annecim kaç depresyon?

-6 depresyon yavrum.

-Ne lazım bakayım bende neler var.

-Yavrum bana 3 huzur 2 rahatlama 8 ferahlık.

-Anne bende şu an 6 huzur var ama ferahlığım sıfır.

Şimdilik al bu huzurları ben ferahlayıp getireyim sana.---/

İşte bize bu lazım sevgili okurlar. Eşin dostun derdini

sıkıntısını marketten yoğurt alır gibi çözebilirsek... Fena mı?

Kalktın
kahve
koyacaksın ama
bir yandan da
yazıklar olsun.
Hayat işte bazen
böyledir.

Stres

Bakin belki de en hayati olanı budur, stres. Diyorlar ki her şeyin başı stres, stres ama kaç stres? Var mı bunu bilen? Grip oluyorsun, deniyor ki stresten bağışıklık sistemin zayıfladı, ondan oluyor. Yahu, yoldan hızlıca araba geçse bu vücut stres hormonu salgılıyor. Ama gel gör ki kaç stres salgılıyor, hastalanmaya kaç stres kaldı haberimiz yok.

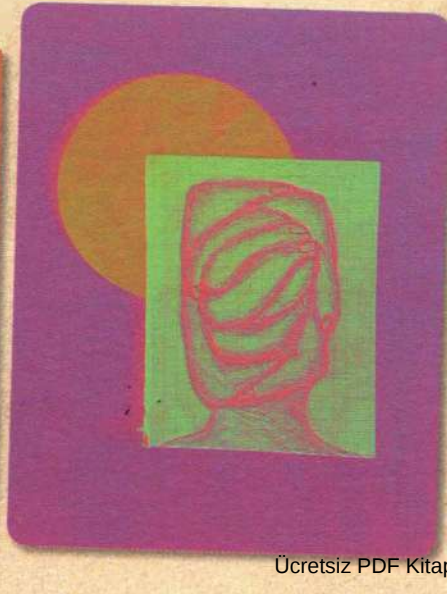
Arkadaşlarınla bir kafede oturuyorsun. Hastalanmana 2 stres kalmış haberin yok. Öyle gülüp eğlenirken yoldan bir motor geçiyor, "Hıgaaaaannnnn!" diye bir ses, arabaların alarmları ötmeye başlıyor. Geçmiş olsun hastalandınız. Bu kadar kolay mı ya? Bu mu yani? İnsanlar stresten kanser oluyor şunun bir sayısı miktarı olmaz mı!

Sabah kalkıp bir baksan, desen ki "Haa uçuk çıkarmama 7 stres kalmış en iyisi bu sonucu patronuma mail atayım ve işe gitmek yerine Düden Şelalesi'nde piknik yapayım." Patron da baksın maile, dese ki "7 stres mi?! Aman kendinize dikkat edin, siz bize lazımsınız, iyi istirahatler. Düden'e bizden 54 sevgi." Bu işler böyle işlese, fena mı?

Sinir

"Ya ne güzel gülüp eğleniyorduk neden başımı taşla ezmeye kalktı hiç anlamadım." Anlamazsın tabii, nasıl anlayacaksın! Kaç sinir var bilmiyoruz ki. Adam sinirli evet ama kaç sinir? Biz eğer bilesek ki karşımızdakinin başını taşla ezmeye 3 sinir kalmış, oradan ayrılmaz mıyız? Yani bu şekilde suçun önüne geçmek de mümkün. Yolda bir baktın adamın teki geliyor 100-150 sinir. Hemen emniyeti arayacaksın, şu sokakta bir adam 150 sinir geziyor. Belli çünkü birine takacak bıçağı bu adam. Polis gelse sakinleştirici gaz sıkarsa adama, sonra güzelce elini yüzünü yıkayıp evine bıraksa... Fena mı?

Değerli okurlar, ben burada bizlerin faydası için kafa patlatmaya devam edeceğim. Benden sizlere 32 saygı, 5241 selam...

Böyleyken Böyle

Semra Can

AYOL DERLERDİ DE İNANMAZDIM. MEĞER İNSAN Bİ
YAŞAN SONRA MUTFAK İŞLERİNDEN ZEVK ALIYORMUŞ.

HEP BANA MI DENK GELİYO BİLMİYORUM AMA 20 YILDIR İŞTAPLA HEP AYNI MUHABBETİ
YAPAN ARKADAŞLARIM VAR. KONU LEZZETLİ BİLE OLSA HADİ GENE SUSUCAM DA... NEYSE...

BU KEDİ MİLETTİ Mİ HOŞ DA BİZİM ARKAMIZDAN AĞIR KONU-
ŞUYORLAR. EYEBT. KULAMLAN DUYDUM DİYORUM.

YOLDA KUAFÖRÜMLE KARŞILAŞTIK, SELAMLAŞTIK VE SANI-
YENİN 1000'DE 1'İNDE SAÇLARIMA BAKTI. O AN YÜZÜNDEN
"BOYASI GELMİŞ" İFADESİ BELİRDİ. PARKTA OYUN OYNARKEN
ÖĞRETMENİME YAKALANMIŞIM GİBİ OLDUM.

BAK GENE SAÇLA İLGİLİ... UZUN SAÇLI ERKEKLER YOLDA
KARŞILASINCA, BİRBİRİNİ GÖRMEZDEN GELİRLERİMİŞ.
MARJİNALİĞİNE ORTAK OLUYO DİYE İSTEMEZLERMİŞ ZAAR.
YAA ŞEKERİM... BENDE HİÇ ÖYLE OLMUYO. BEN HER KİRCİK
SAÇLIYA AYI GİBİ BAKARIM. BÜYÜK AYI OLABİLİRİM.

SPOR YAPAN Bİ ARKADAŞIMLA PARKTA KARŞILAŞTIK. UZUN ZAMANDIR GÖRÜŞMEMİŞİZ Bİ DE
ÖZLEMİŞİZ BİRBİRİMİZİ. HADİ DEDİM BİZE GİDELİM. YOK! İLLAKI SPOR YAPICAK. KISKANMAK MI?

BAK BUNLAR BİZİM PENCERENİN ÖNÜNE MAMA YEMEYE GELEN, DEDİKÖDÜCÜ TAYFA. HEPSİNE ÇOK HASTAYIM O AYRI.

AYIPTIR SÖYLEMESİ, BU DOĞUM GÜNÜMDE ÇOK ANLAMLI, ÇOK GÜZEL Bİ HEDİYE ALDIM.

HER ŞEYİMİ KISKANAN Bİ ARKADAŞIM VAR. AYOL Bİ İNSAN BU KADAR MI
HER ŞEYİ KISKANIR. BU KADAR MI KISKANÇLIĞINI SAKLAYAMAZ YAA...

ŞU SİRALAR DİYETE GİRDİM AMA KORTEKS ALTIM
GİRMİYÖ. ORDAN DA PROBLEM ÇIKIYO.

İKİ GÜN ÖNCE, SUBLİMİNAL MESAJ VEREREK SATIŞ YAPAN ESNAF GÖRDÜM. KEŞKE VİDEOSUNU ÇEKSEYDİM... TQH!

SONR
EVDE

KEDİSİ OLANLAR BİLİR. BU KEDİ HALKI MAMA TABAĞININ
AZCIK DİBİ GÖRÜNDÜ MÜ HİÇ MAMASI KALMAMIŞ GİBİ,
AÇLIKTAN ÖLECEKMİŞ GİBİ YAYGARA KOPARIR.

ASLEN EV KEDİSİ OLAN BAZI FISTIKLAR, KENDİLERİNİ SOKAK KEDİSİ OLARAK TANITIYORLARMIŞ. AMMAN DİLM ÇOK DİKKATLİ OLMANIZ LAZIM.

NEGATİF ELEKTRİĞİ ALDIRMANIN DA BİR BEDELİ VARMIŞ A DOSTLAR!..

KÜÇÜK KEDİ GÜNLÜKLERİ...

BU SON BİR HAFTADIR
YAKALAYACAK İLK VAHŞİ
PEYNİR OLACAKTI...

SÜRÜDEN AYRI KALMIŞ
VAHŞİ PEYNİR ÖLDÜRÜCÜ
DARBELERDEN KURTULMAYA
ÇALIŞIYORDU.

ÖLDÜRMEYE
PROGRAMLANMIŞ
AVCI SON
HAMLESİNİ
YAPTI. VE...

Elektrik
süpürgesiyle
alır artık
napıyım...

Zafer Algöz

biga 1920

Nurtekin abim ezberde it ile götün yerini değiştirdi bizleri güldürdü mutlu etti ama boş kılıfı avuçlayıp Anzavur'a postayı koyarak oyuna başka bir lezzet kattı istemeden...

Devlet Tiyatrolarında "Biga 1920" oynuyoruz. Tuncer Cüenoğlu'nun yazdığı oyunu yaklaşık 50 temsil oynadık. Oyunun birinci perde finalinde kasaba kaymakamının odasında müthiş tansiyonlu bir sahne var. Anzavur Ahmet Paşa tarafıyla Mustafa Kemal Paşa'ya destek veren kasabanın ileri gelenleri tartışıyorlar. Oyunda neredeyse tüm oyuncular sahnede; savcı var, katip var, ne istersen var... Final sahnesinde iki şeye takıntılıyız; misafir oyuncumuz Selami Üney tek repliğini söyleyebilecek mi? Hamdi Bey'i oynayan Nurtekin Odabaşı istediğimiz takdim tehiri yapabilecek mi? Selami abimizin hem kalp hem de şeker sorunu vardı. Bütün sahne boyunca elini şakağına koyar çaktırmadan uyurdu. Yeri gelince alttan sandalyesine "çıt" diye dokunurdum. Birden kafasını kaldırır oyundaki tek repliğini yapıştırırdı. "İmzalamasınlar efendiiiimm... Bulunan imzalarla belge zaten tamamlanmış sayılır!" Hamdi Bey'i oynayan Nurtekin abim de biraz zor ezber yapardı. Kaymakama ağır fırça attığı sahnede en sevdiği repliği ise tadını çıkara çıkara sahnenin sofitasına çakardı: "Memleketimizin mümtaz evlatlarından biri İhsan adında bir it tarafından alçakçasına katlediliyor. Sen şu göt kadar kasabada bir şey bulamıyorsun kaymakam efendiii..."

Provalardan başlayarak her oyun öncesi bıkmadan usanmadan Nurtekin abimin üstüne oynuyoruz. "Abi ne olur it'le göt'ün yerini değiştir. İhsan adında bir göt tarafından katlediliyor de... Öyle daha duygulu olur" falan diyoruz. Yanımızdan kaçıyor konusu edilince, "Oğlum evladım! Zaten zor ezberledim aklımı karıştırmayın benim." Bıkmadan usanmadan büyük bir sabırla her oyun öncesi tek başıma işliyorum. "Abicim yapıştır şunu oyun şahlansın..." İşin artık suyu çıktı bu isteğimiz bir espri hâlini aldı. Sonunda bıktık bıraktık. Ama bir akşam nasıl olduysa aylardır istediğimizi hiç farkında olmadan Nurtekin

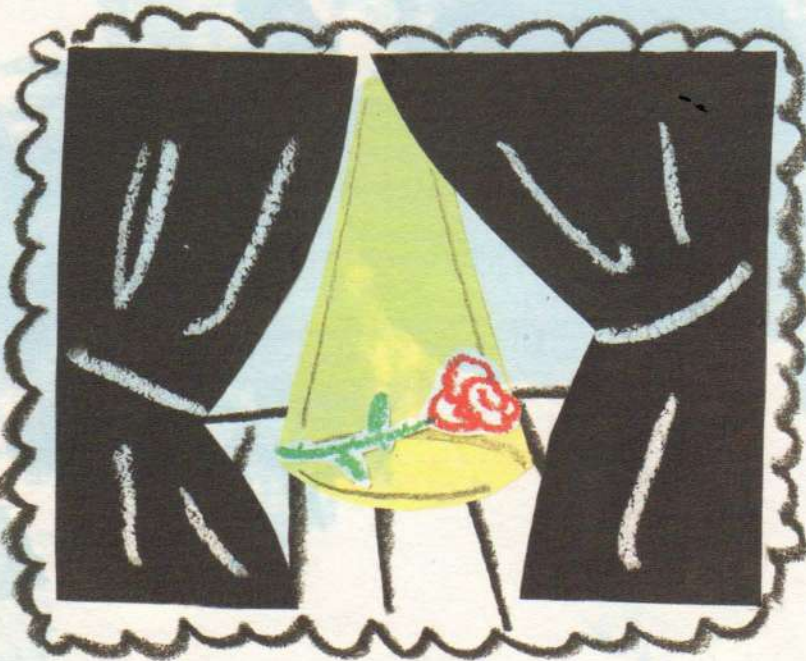
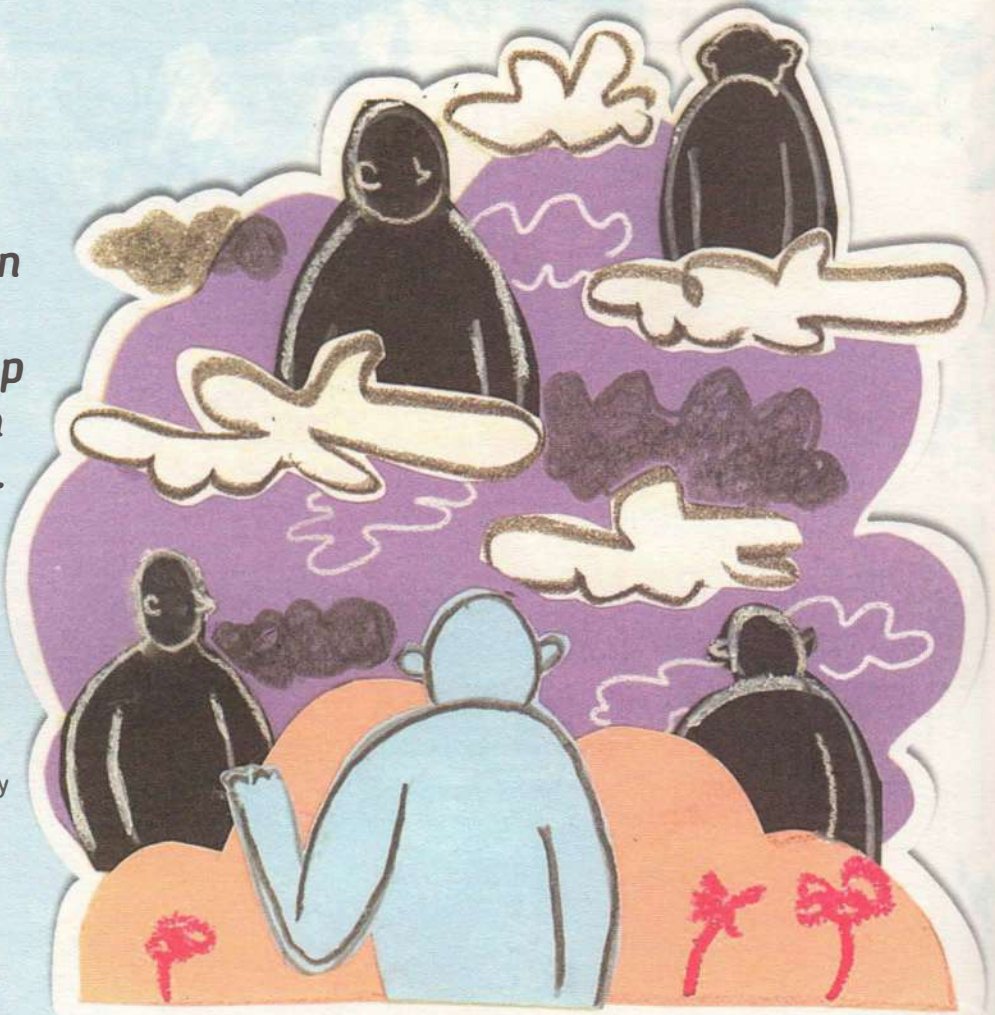
Canım abim öyle güzel uyuyordun ki uyandırmaya kıyamadım...

abim bize armağan etti, sağ olsun. Sanıyorum o akşam ağır misafirleri vardı ve sanki bir ölçek daha oyuna asılayım istedi. "Memleketin mümtaz evlatlarından biriii İhsan adında bir göt tarafından katlediliyorrrrr... Sen it kadar kasabadaaaa... Teeee... Üüüü..." diyerek birden el frenini çekti. İt ile göt yer değiştiren kafasındaki tüm ezber gitti. Anzavur Ahmet Paşa'yla ayaktalar ve birbirlerine ağır laflar etmeleri lazım. Bütün kadro koltuk ve sandalyelerde bunları izliyoruz. Sahne finalinde toplantıyı terk etmemiz lazım. Aramızdan bir kişi kıkırdasa perde erken kapanacak. Anzavur Ahmet'i oynayan Emin Baba (Gümüşkaya) tehlikeyi fark etti, bizi erkenden göndermek istedi, "Söyleyeceklerin bittiyse çıkabilirsiniz Hamdi Bey!" Bizim de çıkmamız lazım onunla birlikte, tam ayaklandık... Hamdi Bey birden Anzavur'a nedense diklendi, "Daha söyleyeceklerim bitmedi Paşaaaa..."

Haydaaa oyunda olmayan bir kulvara girdik hayırlısı... Karşıdan cevap geldi hemen "Senin söyleyeceklerini dinleyemem çık git buradan!" Hamdi Bey birden ceketinin önünü açmaz mı? Açar tabii... Belinde kabzasıyla duran silahı göstererek, "Benimle bu şekilde konuşamazsınız! Hele bu mesafeden hiç affetmem!"

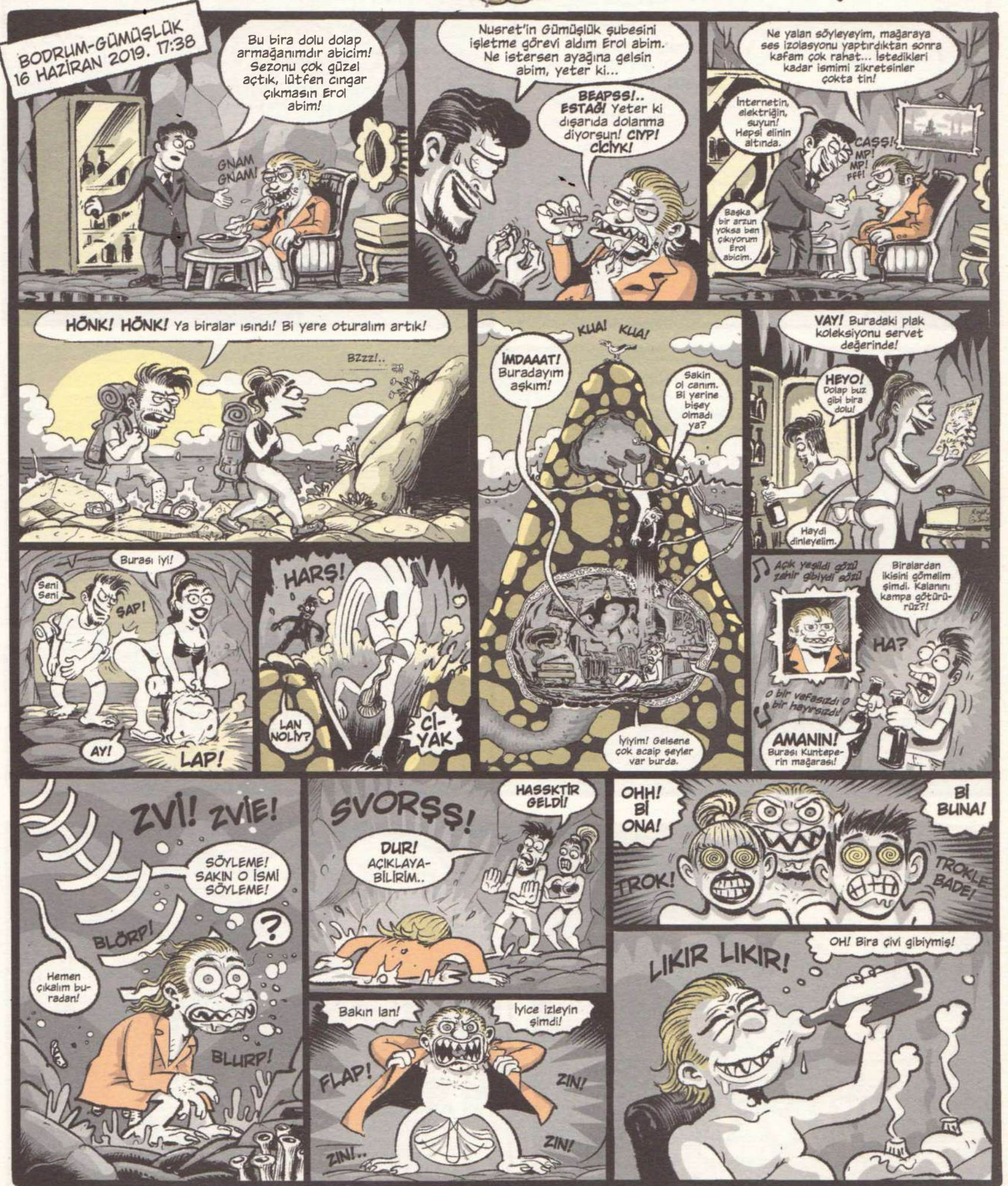
"Biga 1920" birden kovboy düellosuna doğru mu gidiyor diye hepimizin suratında bir tuhaf ifade oturmuştu ki gözlerimiz düelloya davet eden Hamdi Bey'in silahına yöneldi... Kemerde sadece silahın kılıfı takılı içi boş! Nurtekin abim ezberde it ile götün yerini değiştirdi bizleri güldürdü mutlu etti ama boş kılıfı avuçlayıp Anzavur'a postayı koyarak oyuna başka bir lezzet kattı istemeden... Biz artık dayanamayıp püskürmek üzereyken Anzavur Ahmet oyunu kurtaran son hamlesini yaptı, "Hepiniz defolun buradan gözüm görmesin sizi!..." Uçar gibi fırlayarak Hamdi Bey'in kollarına girdik ve koşar adım erkekler kulisine girip kapıları kapattık ve gerçekten yerlere attık kendimizi! Perde finalinden sonra sahnedekiler de geldi tabii. Gözlerden yaşlar akıyor. Selami Abi de geldi sahneden. Dünyadan haberi yok. İçi geçmiş uyumuş, olan bitenden haberi yok. Tek repliğini söyleyememiş diye hayıflanıyor. Daha çok sinirimiz bozuluyor; gülmeler anırmalara dönüşüyor, "Yahu Zafer niye alttan sandalyeme çıtlamadın?! Bak repliğimi unuttum..."

Canım abim öyle güzel uyuyordun ki uyandırmaya kıyamadım...

Cengiz Üstün

KUNTEPER CANAVARI

serkan altunigne

*UYKUCU CÜCE VE YEDİ PAMUKLAR

ÇOCUĞUNU DÜRBÜNLE İZLEYEN ADAM

alpav
erdem

Ba, ba, ba!.. Hanım bizim çocuğa
ba!.. Pervane çeviriyö bana...
Nerede bi boş beleş iş var,
nefesini ona zayı ediyö bana...
Yok hanım yok, ben bu çocuktan
evlat diyerek bağırma basmayı
çoktan geçeli yıl oldu... Hayır sen
koşmasan da döner ki o pervane,
hava durumuna bakıyorum,
rüzgarlı gösteriyö çünkü bana...

Hanım bizim çocuk şimdi de
yerde kuş tüyü buldu, onu
inceliyö bana... İncele babam
incele, inceliyö... İnceliyö da
noluyo... Bana senenin sonunda
bilimsel bi makale mi yazıyö...
Yoo, hayır, bildiğin siğir gibi
bakıyö işte tüye... Siğir nasıl
bakar, aynı onun gibi bakıyö işte
bana... Vallahi sinirlerim
bozuldu, la bakma öyle çocuk...

Aha!.. Yelkovan'ın bi değişik
türü... Biraz daha tıknaz olanı...
Lan şimdi hatırladım ya... Bu
dürbünü niye aldığımı şimdi
hatırladım... Kuş gözlemek için
almıştım ya lan ben bu dürbünü...
Hayallerim vardı lan benim...
Çocuğu izlemekten kendimizi
unuttuk, hobilerimizden
feragat ettik, vah diyorum...

Hanım bizim çocuk, kendince
mızıka çalmaya çalışıyö... Mızıka
öyle bi şey çünkü... Mızıka, sana
ona çalabileceğini düşündürüyö...
Fakat ne kadar zor olduğunu,
ancak onu çalmaya çalıştığın
zaman anlıyosun, zaten soora da
çalamıyosun... Obua var mesela,
obua'ya ise hiç bulaşmıyosun...
Yine en iyisi gitar galiba...

Hanım bizim çocuk şimdi de
elleriyle gözlerine doğru simsıkı
bastırıyö ki açtığında değişik
değişik renkler, ne bileyim, çok
acayıp şeyler görsün diyerek...
Bi yandan da çok acayıp diil mi
ya... Beyne oyun oynamak... Ara
ara ben bile yapıyorum,
ne bileyim, mutlu oluyorum... Bu
noktada çocuğa katılıyorum...

Hanım bizim çocuk, çıtır çerez
karınca yiyo... Karıncayıyö gibi
karınca yiyo bana... Canlı canlı,
çiğ çiğ... Ruh hastası mıdır,
manyak mıdır, bilemedim...
Hanım ben sana şu kadarını
söyliyem, ben bu çocuğu eve
almayı düşünmüyorum müsadelenle
en azından bir süreliğine... Bu
çocuk çünkü bizi de boğar...

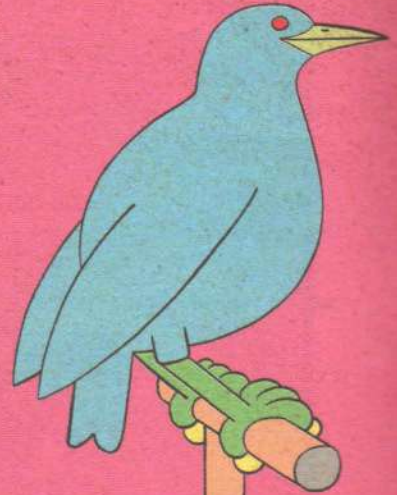
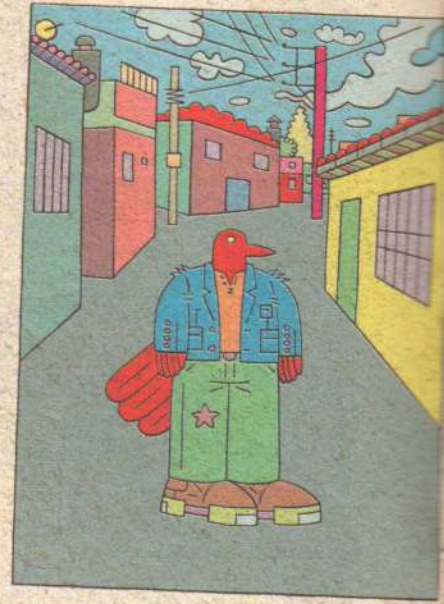
Aha!.. Hanım bizim çocuk şimdi
de hayali arkadaşıyla kapışıyö...
Görsen var ya, beş beş laf
yetiştiriyö hayali arkadaşına,
bana o oluyo... Piiiii, hareketlere
bak... Harlı harlı... Vah vah vah
benim oğluma... E en sonunda
olucağı buydu... Çocuğum kafayı
yeme noktasında yüksek bir
mertebeye ulaştı, o oldu bana...

Hanım bizim çocuk şimdi de
ellerini tek yumruk yapmış,
işaret parmaklarını birbirine
paralel tutarak, işaret
parmaklarını birbirine
değdirmemeye çalışıyö... Aha
değdi... Yeniden deniyö... Yine
değicek ki... Çünkü yani olucak iş
var, olımyacak iş var... Olımyacak
duaya amin mi denirmiş, o mu
olurmuş, öyle mi olurmuş...

Hanım bizim çocuk şimdi de
zevkine sakız yuttu... Zevkine
ama... Vücudunu deniyö...
"Bakalım" diyo, "bi sorun olucak
mı soorasında acaba" diyo bana...
Benim de bir baba olarak burda
yüreğim hep hop hop ediyö... Gün
yüzü göstermiycek bu çocuk
bana, bu çok belli... Yemin içmiş
bu çocuk baba üzme, o olmuş...

Alpay Erdem

kuşlardan bir kuş “sığircık”

Sığircık'ı size nasıl anlatsam. İki serçe büyüklüğünde, belki de bıldırcın küçüklüğünde diye anlatsam acaba anlar mısınız diye düşünmüyor da değilim. Yapsam ya böyle bir çılgınlık diye de düşünmüyor da değilim. Hatta size Sığircık'ı iki serçe olarak anlatsam aynı kafa. Yemin ediyorum. Hatta Sığircık'ı size direkt bıldırcın olarak anlatsam da kafam rahat olsun. Yaparım. Ben böyle şeyler yaparım, ki yaptım bile.

Ben size İstanbul'un Kuşları adlı güzide eserimde Leş Kargası'nı Kuzgun diye anlattım, gıcınız çıkmadı. Ha itiraz eden oldu, olmadı değil. Kuş Dedektifi arkadaşım Emin Yoğurtçuoğlu, “aga sen ne yapmışsın” dedi mesela. “Ne yapmışım ki” dedim “acaba”. “Daha ne yapacaksın ki acaba” dedi. “Yemin ediyorum şimdi orta yerimden çatlayacağım, ne yapmışım ki acaba” dedim. “Oohoo, sen daha ne yaptığını bilmiyorsun” dedi. “Emin'cim” dedim “lütfen, ne yaptıysam söyle de ben de bileyim, yanlış bir şey mi yaptım ki acaba” dedim. “Daha ne yapacaksın, Leş Kargası'nı Kuzgun diye tanıtmışsın” dedi. “Neyy” dedim, “ciddi mi söylüyorsun ki acaba” dedim. “Kuzgun değil miydi ya o” dedim. “O kadar da kuzgun'a benziyor ki, yemin ediyorum bir insan ancak bu kadar kuzgun'a benzer, kuzgun değil miydi ya o” dedim. “Vallahi değil” dedi, “bana inanmıyor musun, leş kargası o” dedi. “Haa” dedim, “tamam o zaman”. Bir yerde de koskoca Kuş Dedektifi Emin Yoğurtçuoğlu böyle diyorsa, doğrudur herhâlde dedim içimden. Yanlış bilecek hâli yok ya dedim içimden. “Emin'cim iyi bak kendine” dedim. “Sen de” dedi. “Aa, bak kuş” dedim sonra Emin'e. Emin gökyüzünde öyle kuş ararken, hızla telefonumdan internete girdim. Baktım gerçekten de Leş Kargası'yı benim Kuzgun diye anlattığım. Bu arada Emin öyle havaya bakarken, hâlâ “kuş nerede” diyor. Kuş nerede olacak, kuş benim içimde, kuş benim zihnimde. Kalbimde. Ah Emin ah seni ah. Söylemesen çatlar mıydın. Bırak ben de bu yanlışla yaşayaydım, patlar mıydın.

Daha sonra zaten belki binlerce kez Kuzgun'a ayrı, Leş Kargası'na ayrı baktım. Her mecradan baktım ama. Bir türlü içime sindiremedim. Kuzgun aslında nasıl Leş Kargası olabilir. Ya da Leş Kargası nasıl Kuzgun olabilir. Olamaz ya böyle bir şey. Leş Kargası bu kadar Kuzgun'a, Kuzgun da bu kadar Leş Kargası'na benzerken, nasıl olabilir ya böyle bir şey. Şaka mı bu. Ayıptır ya. Yemin ediyorum ayıptır ama bak artık ama ha. Çı çı çı çı.

Ne diyordum, sığircık. Sığircık'ı size şöyle anlatsayım o zaman. Leylek'i bildin mi. Hah, leylek'in tam tersi bir kuş varsa, işte o da sığircık'tır. Leylek yazcıdır mesela, sığircık kışçı. Kışın gelir bilhassa sığircık. Sığircık'ları gördüğün vakit, anla ki kış geliyor. Leylek ne kadar yazın müjdecisiyse, sığircık da bir o kadar kara kışın habercisi. Leylek aydınlık, sığircık karanlık mesela. Leylek büyük, sığircık küçük. Leylek insana yakın, sığircık'ın insanla işi yok. Öyle ki Türkiye'de sığircık'ı tanımayan milyonlarca insan bulabiliriz. Mill-yonn-larr-ca ama. Bu kadar gözünün önünde olmasına rağmen, sığircık'ı bilemiyorsun. Çünkü seninle hulahatam değil. Böceğinde yemişinde. Bir gölge kuş gibi. Cismi var, ismi yok. Bazen görüyorum, Twitter'da mesela, kişi penceresinin önüne konan sığircık'ın fotoğrafını çekmiş, “bu kuş hangi kuş acaba” diye soruyor. Çünkü sığircık böyle bir kuş. Meraklısı olacan anca. Anca o zaman bilirsin sığircık'ı. Bilsen de bilemezsin. Böyle bir değişik kuş işte sığircık. Tam bir kapalı kutu. Leylek'in tam tersi. Eğer sığircık'ı bilemezsen, leylek'i getir aklına. O sana bir yol gösterecektir. Leylek'in resmen antitez'i. Bu kadar olur.

Bu arada sığircık'lar aslında dünyada inanılmaz renkli kuşlar. Gerçi bizde de renkli kuşlar ama uzaktan bakıldığında renksiz görünüyorlar. Yakından renk şov. Ama bu sığircık'ı da yakından göremiyorsun işte, o da var. Dünyadaki Sığircık'ların bazılarında bir renkler var, aklınız çıkar. Pembenin morun, sarının yeşilin, mavinin: binbir tonu. Bir kuş ancak bu kadar güzel olabilir. Yani bizdeki Sığircık'ların asortik akrabaları yaşıyorlar evropalarda, Hollanda'larda, bize gelenler affedersin zebani. Ama işte bir şey söyleyeceğim, bu hâllerini güzel bence. Biz kuş severler, sığircık'a aşık kişiler olarak, renklisini bunun pek aramıyoruz. Her coğrafyanın kendi lezzeti vardır. İrmik helvası mesela. İrmik helvası'nı başka bir yerde ye, keyif almazsın. Burada yiyince güzel. Sığircık da öyle. Sığircık'larımız burada böyle güzel. Ayrıca bir sığircık türümüz daha var, o biraz daha renkli, “ala sığircık”.

Ala Sığircık, ülkemizde düzenli olarak görülebilen bir geçit kuşudur. Dut'u çok severler. Dut'lar olgunlaştığında dut ağaçlarının tepelerinde onlarcasını görmek mümkündür. Bu arada Ala Sığircık da renk olarak Saksığan'a benzer. Gel de kafayı yeme. Biri Leylek'e ters, diğeri Saksığan'a öykünük. Gel de çıldırma.

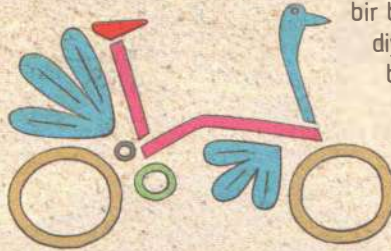
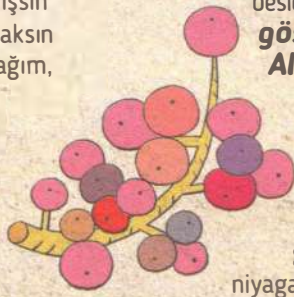
Bu arada bir şeyin başına “Ala” sıfatı gelince, önüne “ala” gelince, o ne biçim havalı bir şey oluyor bir anda. Alakarga var mesela, o da öyle. Karga'yı çok severiz, ama Alakarga'ya bir yandan da ayrı bir hayranlık besleriz. **“Ala” her şeyi, olduğundan daha değerli gösteriyor. Bundan sonra da benim adım “Ala Alpay” olsun, o olsun madem.**

Sığircık'larla ilgili en çok bilinen şey ise, o eşsiz gökyüzü dansları. Yerde de dans ettikleri söyleniyor ama ona pek ben inanmıyorum. Hatta ona ben pek inanmıyorum. Sonuçta inanmıyorum. Fakat gökyüzü dansları olağanüstü. Binlercesi bir araya gelip de öyle, kapkara bir bulut gibi, bir o yana bir bu yana, resmen bir yandan diğer yana niyagara gibi, dakikalarca, bazen saatlerce, bitap düşene kadar dans etmiyorlar mı öyle, o anlarda ben insanım diyen bir kişinin bu muazzam gösteriden etkilenmemesi, ne bileyim, bence kesinlikle mümkün değil. Etkilenmiyorsa da o zaten insan değildir. Buzluktur o. Al bir buzluk, koy dolaba, aynı şey. Öyle insan mı olur. Olmaz diyorsun ama oluyor işte. Açıkta açıkta söylemiyor belki ama kulbu da takıyor, o oluyor. Neymiş efendim, “o aslında dans değilmiş de, atmaca'dan kaçıyorlarmış aslında”. Bak ya. Dans işte arkadaşım, dans bu dans. Ne atmacası. Saatlerce atmaca'dan mı kaçar. Saatlerce dans edilir. Sen zamanında taklacı güvercin için de böyle dedin. “Takla atıyor ama aslında niye atıyor” dedin. Ben de sana “çünkü canı takla atmak istiyor, o yüzden atıyor” dedim. Ya sen hiçbir şey yapmıyorsun, yapana laf söylüyorsun. Sen takla atmıyorsun, atana laf söylüyorsun, dans etmiyorsun, edene laf söylüyorsun. Sen sadece konuşuyorsun, sen hiçbir şey yapmıyorsun.

Ne diyordum, sığircık. Sığircık'lar hızlı ürerler, çabuk olgunlaşırlar. Zeytin'i pek severler. Bu yüzden zeytin üreticilerimiz sığircık'ı pek sevmezler. Resmen ekolojik bir çekişme bu kendi içinde. Halbusi bir tabak da sığircık'lar için ayrı o çok kıymetli zeytin'inden, ne olacak yani. Kusura bakmayın, ben her zaman kuş'tan yanayım. Önce kuş aga. Önce kuş.

Taklitçidir bu arada sığircık. Kedi gibi miyavlarırken görürsen de çok şaşırma yani. Güzel de öterler ayrıca. Güzeldir yani sığircık. Her kuş gibi.

Geçenlerde de noldu bak. Eskişehir'de sahnem vardı. Kuş gözlemcisi kuş aşığı süperonik arkadaşım Güler Bozok geldi yanıma. Elinde de İstanbul'un Kuşları kitabım. İlk baskısı. İmza istiyor. Tam imzalayacağım, Kuzgun'un olduğu sayfayı açtı, tam böyle bir şey diyecek, “bu aslında Kuzgun değil, Leş Kargası” diyecek, hemen atlardım. Dedim “ben onu biliyorum, bilerek öyle yaptım, çünkü yabancı bir ülkede çok meşhur bir üniversitenin bahçesinde bir adamın heykeli varmış, ama aslında o adam o adam değilmiş, öğrencilere gördükleri hiçbir şeye inanmamaları, kendilerinin araştırmaları için öyle şey yapmışlar, benimki de aynı öyle” dedim. İnanmadı bence bana ama olsun. Ne diyordum, sığircık. Sığircık'tır, güzeldir. Dünyanın en harika şeyidir.

OSMANGAZİ VE MAHDUMLARI

emirhan perker

TÜRKLERİN ORTA ASYA'YA DAĞILIŞI

HAYALİ DÜŞÜNCELER ANSİKLOPEDİSİ

CEM
GÜVENTÜRK

'DÜŞÜNME BUNLARI'CILAR

KÖTÜ SEFİMCİLER

PAZARLIKÇILAR

PLANLAMACILAR

KARARCILAR

KARARLILAR

BAHANECİLER

BAŞIMIZA İŞ AÇANLAR

UYGULAYICILAR

CEM GÜVENTÜRK

AYRILAN Bİ ARKADAŞIMA VERDİĞİM TEPKİ

AA AYRILTYO MUSUNUZ?..
NİYE YA, MUTLU GÖRÜNÜYORDUNUZ?!

EVLLENEN Bİ ARKADAŞIMA VERDİĞİM TEPKİ

AA EVLENİYO MUSUNUZ?..
NİYE YA, MUTLU GÖRÜNÜYORDUNUZ?!

KULAKLIK ALIYORUM

O BAKTIĞINIZ EN
SON ÇIKAN MODEL,
EKSTRA BASS ÖZELLİĞİYLE
SESLERİN TÜMÜNÜ NET
DUYABİLİRSİNİZ!

PEKİ İNSANI
DUYABİLİYOR
MUYUM?

BİRİNİN
O SESSİZ
ŞİĞİLLİKLERİNİ
O YAKARIŞI?

GÜNEYİN
ECESİ BUENOS
AIRES'DEKİ
BİR KELEBE-
ĞİN KANAT
ÇIRPESİNİ?

YA İKİBİN
LİRAYA KULAKLIK
MI OLUR? YUH!
O PARAYA KULAK-
LARIMA ESTETİK
YAPTIRIRIM!

BENCE
SÜPER
BİRİYİM

AMA SENİNLE YAŞAYACAĞIM
BU İLİŞKİ FELAKETİNİ
ÖNLEYEBİLECEK
KADAR
SÜPER MİYİM

VALLA ONDAN
ÇOK EMİN
OLAMIYORUM!..

HAYATIMLA
İLGİLİ BERBAT
Bİ KARAR
VERDİKTEN
HEMEN
SONRA

Bİ DAKKA YA
BU HALA ÇOK İYİ
Bİ KARAR GİBİ
GELİYÖ!..

BABAM TATLI SERT DEĞİL, HAYLI SERT BİR ADAMDİ

Türk mizahının en büyük ustalarından efsane Gırgır dergisinin kurucusu Oğuz Aral'ı, oğlu Seyit Ali Aral'dan dinledik.

Oğuz Aral mizah tarihimizin mihenk taşlarından biri, arkadaşlarıyla beraber çıkarttığı efsane Gırgır 1 milyon tirajlara ulaşmayı başarmış bir dergi, size derginin kuruluş sürecini nasıl anlatmıştı?

Her derginin bir mayalanma süreci vardır. Kendisi önce Tef, Akbaba gibi dergilerde çalışmaya başlamış daha sonra çizgisini, stilini geliştirmiş. Ondan sonra Ant dergisinde "Bir haftalık Öfke" adlı küçük ve o hafta olan tüm gündem fotoğrafını karikatüre döken bir formül geliştirmiş. Tabii bu arada sadece karikatür değil; tiyatro, akademide öğrencilik, biraz film artistliği, ilk reklam çizgi filmi, bağlama, film ajansı ve boks ringlerinde oluşturduğu beşi benzemez fakat deli dolu hayatın içerisinde yaşam enerjisi ve biotası yüksek bir arka bahçe de var. Yani sözün özü birden olmamış. Sonra, Günaydın gazetesinden bir teklif geliyor, arka sayfada bir mizah bölümünde başlıyor tek başına. Küçük dergisini orada yapıyor aslında. Formül tutuyor. Çok beğeniliyor, kendisi de çok hazır ve kafasında rüya takımını, dergisinin nasıl olacağını oluşturmuş çoktan, grafiğinden rengine kadar. Doğru zaman geldiğinde de çatıyı oluşturup dergiyi kuruyor. Aziz Nesin, Mim Uykusuz, Turan Selçuk, Ferit Öngören ve bileği, kalem, çizgisi kuvvetli bir sürü insan. Sonra zaman ve toplum dinamikleriyle son zamanına kadar eviriliyor.

Babalar ve oğulların ilişkisi her zaman farklıdır. Sizin babanız Oğuz Aral'la aranız nasıldı?

Konya Ovası genişliğinde egosu, sert varoluş biçimi, kendi bildiğinin tek, sapmaz, yanılmaz, en mutlak doğru olduğundan başka bir şeye güvenmeyen ve katılığı çok yüksek bir babayla nasıl olur ise öyleydi... Ölünün arkasından çok konuşmamak lazım, adam göçeli 15 sene oldu bu saatten sonra aslan babam, kaplan babam malum...

Mizahçıların olmazsa olmazı anlatmayı çok sevdikleri başlarından geçen küçük hikâyelerdir. Oğuz Aral'ın size anlattığı Gırgır dönemine ait bir anekdot var mı?

Çok fazla olduğu söylenemez. İşi eve taşımayan ve dergi hakkında iyi, kötü veya komik çok şey anlatmayan birisiydi. Çoğu zaman dergideki "çocuklar" veya "çocuklarım" derdi. Arada yaptığı zıvırlıklardan bahsedirdi. İki düzine genç, deli dolu adam. Hepsı yazar ve çizer. Bir araya gelince de anormal bir füzyon çıkmaması mümkün değil. Behiç (Pek) Ağabey misal. Tam dergi sabaha karşı çıkacak, rahmetli her yerinden ateşler çıkartarak sayfa yetiştiriyor. Çinisi, grafiği, sinir stres, öfke içerisinde. Behiç Ağabey odayı temizleyen bir hizmetli teyze gibi başında örtüsü, mavi gömleği ve süpürgesiyle odaya dalıyor. Temizlemeye başlıyor yerlerde kağıtlar, çöpler. Bir yandan "Kaldır ayakları Ovuz bak gene çok pis çalışmışsın," diyerek oturduğu koltuğa adamı resmen tünep, süpürgeyi koltuğun metal bacaklarına tün tün vuruyor, günümüzün popüler deyimiyle trollüyor adamı. Daha niceleri var aslında...

Avnak Avni tiplmesi mizah tarihimizde bir fenomen, bu karakterin ortaya çıkış sürecinden bahsetmiş miydi?

Avni aslında bir mahalle olarak başlamış. Avni'nin çevresi

yanık olduğu Leyla, sinir olup sürekli mariz yediği Deve Dilaver. O dönem dergideki kaligraf üstadı Rıza Küleğec benzetirdi biraz onun hallerini. Küçüklüğü ise 1980 sonrası geliştirdiği tiplmesi; avanaklığı, çocuksuluğunu biraz benim hallerimden esinlendiğini söylemişti. Biraz klişe olacak az çok hepimizin kendinden veya çevresinden, olmadı kişinin, hepimizin kendi öz avanaklığını hatırlatan ama muhakkak sempatiyle baktığı bir karakterdi, bu yüzden çok tuttu.

İnsanlar söyleyecek bir şeyleri olduğu için mizah yapıyordu. Şimdi an için yapıyor. Kişisel vitrinini döküyorsun kâğıda bol tespitle. Hız; kilit kelime bu...

Oğuz Aral, birçok mizah yazar çizerin gözünde bir ağabey, bir baba gibi görülüyor; sizce bu sevgi ve saygı bağını oluşturan nedir?

Sevgiyi çok bilemiyorum ama biraz korkuyla disipline edilen bir saygıdan söz edebiliriz çalıştığı meslektaşları için. Bir yandan da çok yetenekli, söyleyecek lafı olan, sistem kurabilen bir yapı. Hem hayransın, bir yandan da çekiniyorsun buzdan bir duvar var. Öte yandan adam senin için hakikaten özel ve kimsenin yapmayacağı bir şey yapıyor. Aşk, nefret, hayli karışık kafaların kıvılcım attığı bir ilişki şekli olduğunu zannediyorum. Benim subjektif görüşüm bu, çalıştığı bir alay kişi var daha başka şeyler anlatırlar o insanlar ne bileyim.

Dergi ortamları her ne kadar dışarıdan çok eğlenceli, hoşsohbet görünse de iş yetiştirme telaşı başladığı an çok gergin bir hâl alabiliyor. Gırgır döneminde de yetiştirdiği yazar-çizerlerden Oğuz Aral'ın hep tatlı sert tavrı olan bir editör olduğunu okuduk, sizce çalışma hayatında nasıldı?

Tatlıyı koyalım istersen bir tarafa, hayli sert bir tavrı vardı. Bu çalışma hayatında değil, onun karakteridir. Hayatı çok zor yaşadığı için o şekilde donanmış bir karakteri oluşmuş hâliyle. Aynı karikatürü sekiz kere çizdirdiği olmuştur. Olana kadar o iş ne ise yapılacaktır. Bırakma şansın veya istemiyorum deme hakkın da yoktur.

Mizahçıların iş ve gündelik yaşantıları arasında çok farklılıklar olabiliyor. Oğuz Aral'ın karikatür dışındaki sosyal yaşantısında komedi ve mizahi tavır nasıldı?

Sosyal yaşantısında çok seçici geçiren bir insandı. Zaten çalışmaktan sosyalleşmek, dinlenmek gibi bir an ve lüksü yoktu. Birlikte çok vakit geçiremezdik. O anlarda da genelde iş düşünürdü. Son zamanlarında eğlenmeye fırsat bulabildi. Değişik şeyler denedi. Marangozluk mesela, seyyah olmaya kalktı-bir ara ama çok üşendi. Sonra müziği denedi. Bildiğin tablo, yağlı boya resimler yaptı. Kendi başına bir adamdı. Bazen sevdikleriyle toplaşır yer içer. Lütfü (Akat) Amca'yla kanlı, bitmek bilmez, saatler süren satranç partileri düzenlerdi.

Siz de bir mizah yazarısınız; Oğuz Aral'ın hem oğlu hem de bir nevi öğrencisisiniz, peki mizah yapmakla alakalı babanız Oğuz Aral'dan öğrendiğiniz en büyük ders ne oldu?

Hahahahaha... Maalesef hiçbir şey. Kendisi özellikle çizgi, mizah ve o dünyadan uzak durmamı ister ve başarırdı. Şöyle açıklayayım: Oğul için baba biraz Tanrı'nın yeryüzü şubesi gibidir. Her çocuk

babasına öykünür sağlıklı olarak. Gördüğü şey odur. Çizgi çizmeyi öğrenmek istediğimde koca bir "hayır olmaz"la karşılaştım sebebini de şöyle açıklamıştı, "Bir meslek ve alanda baba çok başarılı ise, çocuk aynı mesleği yapamaz hep gölgede kalır, kendisi olmaz," idi. Ben de Kirk Douglas ve oğlu Michael Douglas'tan tut, baba oğul muayene işleten doktorlar ve büfecilere kadar binlerce örnek verirdim. Nuh deyip peygamber demediği için işe de yaramazdı. Dolayısıyla mizah, çizgi, espri ya da her ne ise öğrettiği tek bir nokta yok. Galip Tekin rahmetli ağabeyim ve göçüp gittikten sonra Hayvan dergisinde Met Üst el verdi ve o yönlendirdi beni. Bir de dürüst olmak gerekirse yazar falan değilim. Kalem oynatıyorum sadece. "Mizah Yazarı" dersem kendime bir sürü mizah yazarı insana saygısızlık etmiş olurum. Oraya daha çok var anlayacağın.

Oğuz Aral'ın aynı zamanda çok başarılı bir oyun yazarı olduğunu da biliyoruz, tiyatroyla arası nasıldı?

Tiyatrodan önce usta bir pandomimci, çaktırmadan o uzun boyuna rağmen jonglör ve ucundan akrobattı. Tiyatro geçmişi olduğunu ve sahneye çıktığını da biliyorum; "Hababam Sınıfı"nda Vakvak Tacı karakterini oynamışlığı, turnelere gitmişliği var. Müşfik Kenter'le dostluğu ve mesaisi oldu, parmak ısırtacak işler çıkarttılar. Aslında sanat konusunda İsviçre Çakısı gibi bir insan olduğundan sadece tiyatroya odaklı değil, bir bütün olarak varoluşunu tamamlıyordu. Oyunu sahneler, diyaloglarını yazar, ışığını düzenler, kendi beceriyorsa efektleri ve müziklerini yapar, dekorun maketlerini desenler, sonra marangoz tezgâhında kesip biçer, boyar, kırılınca tamir eder. Afişini çizer, yokluk zamanında biletleri de eliyle yazar. Fuayenin elektrik sistemi arızalanırsa onarır. Durum bu.

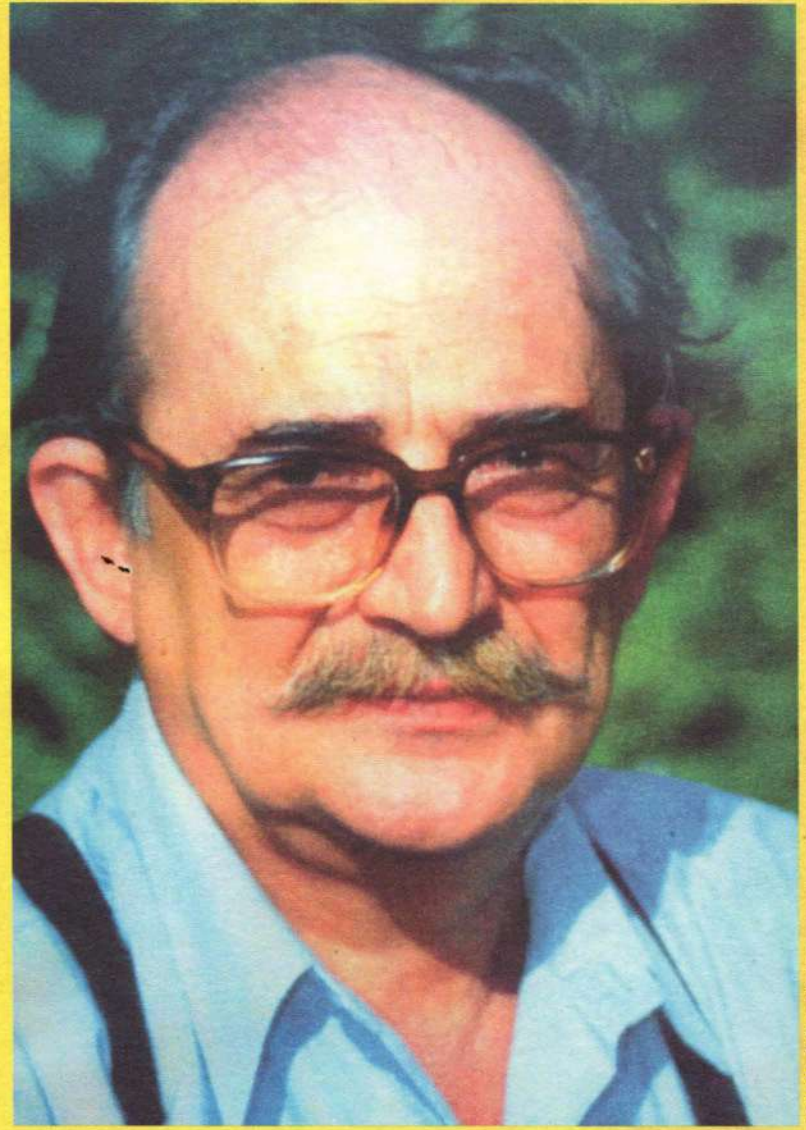
Tekrar tekrar izlemekten sıkılmadığı bir film, ya da okumayı çok sevdiği bir başucu kitabı var mıydı? Bir nevi Oğuz Aral'ın düşünce dünyası en çok nelerden beslenirdi?

Çocukken birlikte; çok garip biçimde gerçekten çok ama çok kötü ninja filmleri seyredip yerlere düşüyorduk gülmekten. Ama birden Mel Ferrer'in oynadığı siyah beyaz bir aşk filminin içerisine de atabilirdi kendisini. Gayet cinayet, macera, "çok satanlar" tabir edilen romanları okuyordu kafasını boşaltmak için. Hiçbir olimpiyat, boks şampiyonalarını kaçırmazdı. Teknolojiden çok hazzetmezdi, mekanik adamıydı genelde. İç dünyası çok fazla ve geniş bir bantta yayın yaptığından mütevellit o zihin enerjisini toplamak için her şeyden faydalanırdı. Bu gayet felsefi bir kitap da olabilir. Kenar mahallede, batakhane tarzı bir ganyan birahanesinde altılı ganyan oynamak da...

Sizin gözleminizle o dönemki ülke mizahıyla bugünkü arasındaki en belirgin fark nedir?

Ne kadar doğru bir tespit olur bilemem, bu sosyoloji işlerinden de pek anlamıyorum ama bugünün ve o dönemin mizahı arasındaki fark, Vikingler ve ABD donanması arasındaki fark kadar belirgin. Teknoloji gibi mizah anlayışı da çok çabuk değişiyor. Şimdi herkes kendi mizahını yapabiliyor. Bunun için deli gibi çizgi bilmeye, desen çalışmana, kaligrafiden anlamana, kafa patlatıp espri bulmana da gerek yok. Çok çabuk yap ve tüket, at sonra hemen unut. Hatta sosyal ağlarda görünür olmak için çizilmiş bir karikatürü paylaş ve hatta daha ileri gidip balonlarına kendi

Çizgi çizmeyi öğrenmek istediğimde koca bir "hayır olmaz"la karşılaştım.

Fotoğraf: Dephotos

dilediğini yaz. İnsanlar söyleyecek bir şeyleri olduğu için mizah yapıyordu. Şimdi an için yapıyor. Kişisel vitrinini döküyorsun kâğıda bol tespitte. Hız, kilit kelime bu...

Son olarak kişisel bir soru sormak istiyorum, yazılarını özlediğimiz bir yazarınız; şu an üzerinde çalıştığınız bir proje var mı? Önümüzdeki zamanlarda Seyit Ali Aral'ı nerelerde göreceğiz?

Projem şu, hayatta kalmaya çalışıyorum. Açıkçası neyin ne olduğunu da çok bilemediğim dönemdeyim. Hayatın hükmü, zamanın ruhu bir acayip geliyor. Sadece duruyorum şu ara. Bilirsin nehirde sular yükseldiğinde balıklar karıncaları, sular çekildiğinde de karıncalar balıkları yer; biraz haleti ruhiye bu. O yüzden çok fena bir tinsel mesaj verip gideyim ben, sevgili okuyucu da diğer sayfalardaki şahane maceralara atılsın. Ha unutmadan; Cesareti olan basar kekiği ;)

Fotoğraflar: Seyit Ali Aral arşivi

EN KAHRAMAN RIDVAN

Yazan ve Çizen: PANTOL

HİMM...AĞLINDA BEN DE BAZI KAHRAMANLAR GİBİ BİRAZ YENİLENMEYE GİTSEM NDLUR?

DEĞİŞİM İYİDİR!

ÖRNEĞİN SÖYLE YAKALAR KALKIK, KEP İLE BAKIŞLAR GÖLGEDE...

BELDEN KEMERLİ PARDESÜ...

AMA...İ-H! KİŞİN İYİ DE, ŞU YAZ SICAKLARINDA İFLAHIM KEBİLİR! UFF! DÜŞÜNCEİNDE BİLE SU KAYNATTIRIYO İNSANA YAA...

...BAZILARINA BİRAZ KOPÇA GİBİ GELEBİLİR FAKAT, SÜPERMEN-BETMEN KARİŞİMİ ÖZGÜN Bİ KOSTÜM İYİ OLMAZ MI FEKİİ?... NEDEN OLMASIN Kİ?... PEKALA OLABİLİR!

...DE...SİVİL ZAMANLARIMDA O KADAR UZUN PELERİNİ...

...NORMAL KİYAFAFETİN İÇİNE NASIL SİBDIRIRIM?... ZOR!

HAY BULDUM! NE DEMİS USTA ŞOFÖRLER;

EN KEŞTİRME YOL BİLDİĞİN YOLDUR!

YILLARDIR KULLANDIĞIM BU KAHRAMANLIK KİYAFAFETİM HEM İYİCE TANINIYO, HEM DE ÇOK EKONOMİK!

İLE MASRAFA GİRMEK ŞART MI?

SONUÇTA MİLLİ SERVET! DEĞİŞİM BAKA BAHARA...

...ŞİMDİ MÜCADELE ZAMANI!

SAVULUN KÖTÜLER SEVİNİN İYİLEER...

...EN KAHRAMAN RIDVAN GELİYÖÖÖR!

KUKKUUU Rii...

...KUUU!...

TRONG!

ŞANGIIIR!

TUNG!

IAAAH!

DONG!

TRAK!

Bir saat sonra... Yİİ Kİ GÖZLÜĞÜN KIRILIP GÖZÜNE ZARAR VERMEMİŞ!

ŞEY...EVET... HER ŞEY İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM ABLA!

Bir hafta sonra...

ETRAF SAKIN...

HİMM...FIRTINA DİNCESİ SEBİSİZLİK OLABİLİR Mİ?

! Bİ DAKKA YA?...

BU BAKIŞ ŞÜPHELİ! ŞÜPHELİ BAKIŞLARDAN ŞÜPHELENİRİM BEN ARKADAŞ!...

HEMŞERİM BURAYA BAKAR MİSİN?

Hİİ?...NE?...BANA MI SEŞLENDİNİZ?

EYET!...O CANTADA TAŞIĞIĞIN NEDİR ACABA?

BU DA KİM BE?!

...PEŞİMDEKİ RUS MAFYASI TAKIMINDAN BİRİSİ DEĞİL... EE?...

BAK YANLIŞ ANLAMAMA SAKIN...

EN KAHRAMAN RIDVAN

Yazan ve Çizen

11 Eylül
TARABACIOĞLU

...MALİM, ŞU GÜNLERDE KİMSEYE GÜVENİLMIYO!... HIRLISI VAR, HIRSI ZI VAR!... NÖLÜR NÖLMÜZ YANI!

...ALETİ ELİNE TUTUŞTURDUKTAN SONRA SİLAHIMI ÇEKERSEM KARŞI KÖRMÜZ!

NE? BU BİLDİŞİMİZ LAPTOP DİL Mİ?

YANI HEM KABAK, HEM DE AYÇEKİRDEK Lİ ÖYLE Mİ?

EN KAHRAMAN RIDVAN

Yazan ve Çizen

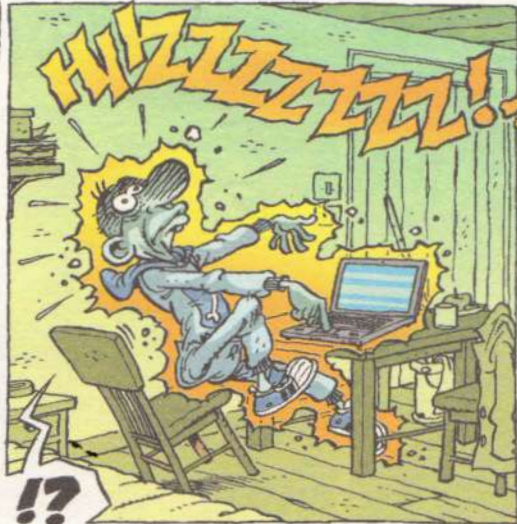
Pulenti
KARABACIĞILI

EN KAHRAMAN RIDVAN

Yazan ve Çizen:

11 Bulut
KARABACI ÇELİK

Diğer yanda...

EN KAHRAMAN RIDVAN

Yazan ve Çizen
Pulver
TARABACIOLU

Zeki Enes Akkan

“yoksulluk kader olamaz, kader değildir... ...ama, olabilir de”

Buluşma günü gelip çattığında, sayın arkadaşım Osman bana evinin konumunu attı. Evi Cihangir'deydi. Vay ki ne vay! Bizim musluk Osman -ehm, sayın arkadaşım Osman -gerçekten de yolunu bulmuştu demek.

Geçenlerde yıllık izin vesilesiyle Almanya'dan Türkiye'ye kesin dönüş yaptım (yani bu dönüşte herhangi bir muğlaklığa yer yoktu: Türkiye'ye döndüğüm ve izin bitimi tekrar Almanya'ya döneceğim kesindi). İşte bu süre zarfında da aile, hısım, akraba, eş ve dahi dost ziyaretlerinin yanısıra, ta liseden beri görmediğim sayın arkadaşım Osman'la görüşme fırsatı buldum.

Sayın arkadaşım Osman'la yedi yıl boyunca aynı sınıfta okumuş, çoğu zaman sıra arkadaşlığı yapmıştık. Doğrusu o, lise yıllarımdan bana yadigâr kalan birkaç dosttan biriydi. Son hâlini merak ediyordum. Gerçi Feysbuk çikalıberi devamlı layklaşmak suretiyle dostluğumuzun gereğini layıkıyla yerine getirmiştik ama insan yine de merak ediyordu.

Aslında ona dair hatırladığım çok az şey kalmıştı. Örneğin; lise yıllarımızda, benim yaşadığım alt-orta sınıf mahallenin komşusu olan alt-alt-orta sınıf mahallede, sıvasız bir gecekonduda yaşadığını hatırlıyordum. Babasının adı Ahmet'ti sanırım -Vakıflar Genel Müdürlüğünde memurdu. Annesi kendi hâlinde bir ev hanımıydı. Kız kardeşi daha ilkokula gidiyordu o zamanlar.

Sayın arkadaşım Osman liseden sonra jeofizik mühendisliği okumuş, illüstratör olmuştu. Daha o zamanlar yaptığı Feysbuk paylaşımlarında, büyük markalar için illüstrasyonlar yaptığını; birçok sergiye illüstrasyonlar gönderdiğini görüp hepsini tek tek laykladığımı hatırlıyorum. Onun adına seviniyordum

- çünkü görünüşe bakılırsa iyi para kazanıyordu. Nihayet feleğinin çemberine çomak sokmuş, aile yadigârı kişisel dar-gelir tuzağından kurtulmayı başarmıştı. En azından uzaktan öyle görünüyordu.

Bu arada, ta ortaokuldan beri, ona “sayın arkadaşım Osman” diye hitap etmeme gıcık olurdu sayın arkadaşım Osman. **“Ben vatandaş Osman’ım, ‘sayın’lıkla işim olmaz,” derdi. Babası öyle öğretmişti yanılmıyorsa.**

Osman'ın “sayın arkadaşım” olmasının nedeni, ta 12 yaşından beri ona büyük saygı duymamdı. Çünkü hak yemezdi Osman. Ufak tefekti, kara kuruydu ama hakkını da yedirmezdi. Acayip onurlu insandı. Boyun eğmezdi. Öğle teneffüsü boyunca güneşin altında basket oynardık da derse girmeden önce bir şişe su için kimseden borç istemez; o leş gibi amonyak, sigara ve gaita kokan tuvaletin lavabosundan su içerdi. “Oğlum söylesene, alalım sana kantinden bir şişe su,” dediğimizde kızar, “Ödünç alan ödün verir, ben ödün veremem,” derdi. Bunu da babasından öğrenmişti galiba.

Türkiye'ye geleceğimi ve onu ziyaret etmek istediğimi söylediğimde çok sevindi. “Bende buluşsak ya içeriz biraz; eskileri yâd ederiz,” dedi. Eskileri yâd etmeye benim de ihtiyacım vardı çünkü Almanya'da işler pek hayal ettiğim gibi gitmiyordu. Orta düzey yönetici olarak çalıştığım otomotiv devi, Türkiye'nin yerli otomobil konusunda yaptığı dev hamleleri kıskandığı için eleman çıkartmaya gidiyor ve böylece kârlılığını arttırarak Türkiye'yi geçmeyi amaçlıyordu. Ve bir Türk olarak ben de topun ağzında olanlardan biriydim. Şayet işimden olursam Almanya'nın daha az dev bir otomotiv firmasına transfer olmak zorunda kalacak ve daha düşük bir maaşa talim edecektim. Üstelik evliydim ve çocuk bekliyordum (hâlâ evliyim ve çocuk bekliyorum). Sıkıntılıydım yani. Eski bir dostun sohbetine ihtiyacım vardı.

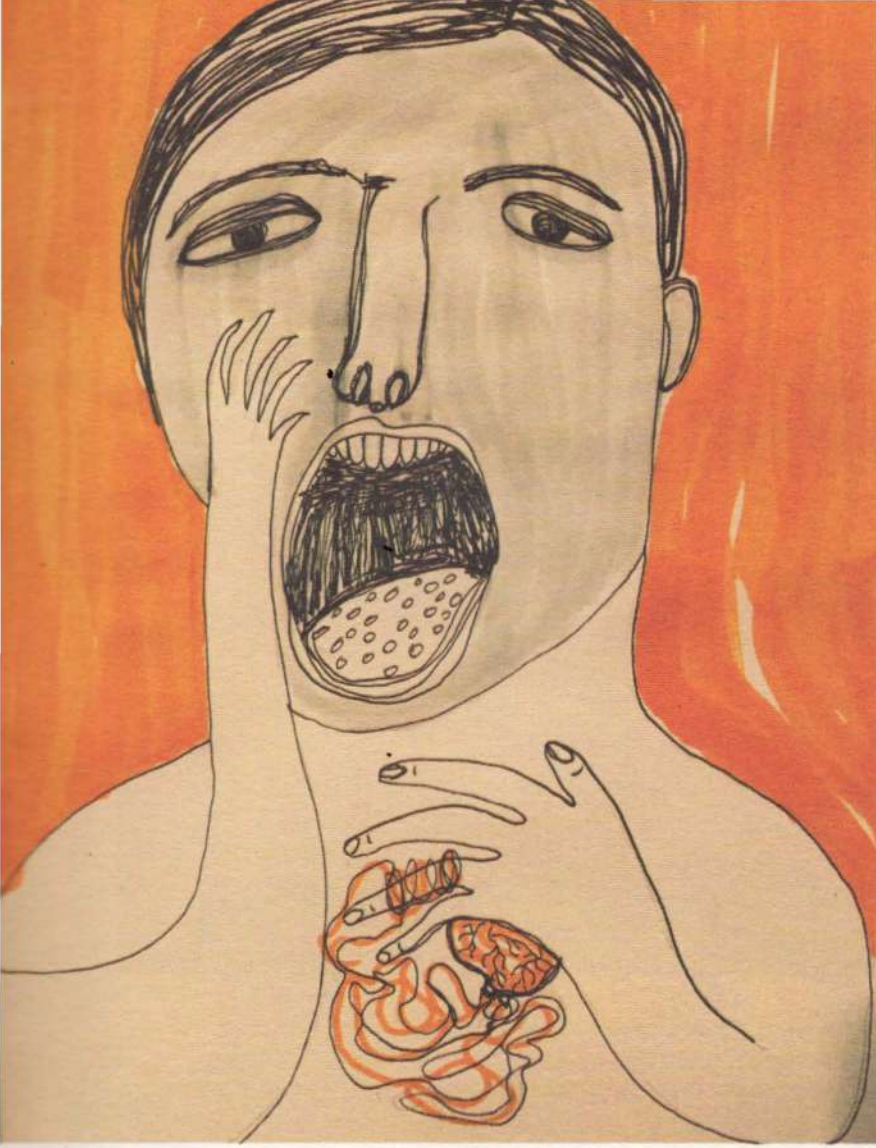
Buluşma günü gelip çattığında, sayın arkadaşım Osman bana evinin konumunu attı. Evi Cihangir'deydi. Vay ki ne vay! Bizim musluk Osman -ehm, sayın arkadaşım Osman -gerçekten de yolunu bulmuştu demek. Büyük sanatçı olmuştu. Artık sırtı yere gelmezdi. Sıraselviler'de yürürken laf olsun diye Vatsap'tan aradım Osman'ı, “Gelirken bir şey alayım mı, içki falan,” mealinde. Osman bu soruma âdeta ateşle karşılık verdi: “Abi sana zahmet bi' yüzlük rakı, altı kırmızı bira, tuzlu fıstık, cips, kafana göre meze, beş litrelik su, bulaşık deterjanı, bi' yetmiş beşlik ampul, antibakteriyel sıvı sabun, kırılarak dökülmelere karşı şampuan, HDMI kablosu...” Liste uzadıkça uzuyordu. Başta şaka yapıyor sandım, güldüm; fakat Osman gayet ciddiydi. “Sayın arkadaşımın bir bildiği vardır elbet,” diyerek saydığı 38 kalem alışverişi yapa yapa Osman'ın evine ulaştım.

Osman'ın evi güzel bir Cihangir apartmanının kot 2'sindeydi. Bu biraz enteresan geldi bana ama çok da takılmadım; zile bastım. Kapıyı açtığında birbirimizin silüetleriyle hasretle kucaklaştık (çünkü ortam çok karanlıktı). Ben Sıraselviler boyunca taşıdığım poşetler yüzünden ellerimi hissetmiyordum ama sırtına birkaç defa pot pot yapmayı başardığımı sanıyorum.

Burada temel kıstas, en düşüğünden başlayarak günün birinde bütün borçlarını kapatacağın hayaliyle yaşamak.

İllüstrasyonlar: Eceemaz Dalmaz

Ayakkabılarımı çıkartıp koridora girdiğimde epeyce şaşırdım çünkü ev aşırı derecede basık, loş ve küçüktü. İlerleyen dakikalarda brüt 46 metrekare olduğunu öğreneceğim ev, feci şekilde rutubet, çöp, amonyak, ayak ve apış arası kokuyordu. Neyse ki Osman getirdiğim poşetlerin birinden oda spreyini çıkarttı ve evi güzelce deodorize etti. Osman niçin böyle bir yerde yaşıyordu? Dahası, nasıl yaşayabiliyordu? Bu sorular aklıma kurcalarken, Osman'ın "salon" olarak adlandırdığı odacığa geçtik. İçerisi zifirî karanlıktı. Ben el yordamıyla ilerlemeye çalışırken Osman benden cep telefonumun fenerini yakmamı rica etti. Hemen duyun altına bir sandalye çekti ve yetmiş beşlik ampulü duya taktı. Artık ışığımız vardı. Osman'ın yüzünü ilk o zaman tam olarak seçebildim. O kara kuru çocuk aşırı derecede kilo almış; saçları önlerden tamamen dökülmüş, göz altları çökmüş, yüzü daha 35 yaşında kırışıklar içinde kalmıştı. 17 yıl önce o yıldız gibi parıltıyan gözleri bana baktığında, benim, hatta duvarın da ardındaki bir şeye -kot farkı yüzünden paralel eksenin aslında yukarısında kalan ufka- bakıyor gibiydi. Yüzündeki tebessümün de zoraki olduğu çok belliydi. Sonra odaya şöyle bir göz gezdirdim: Her yer boş bira ve ilaç kutularıyla doluydu. Şaşkınlığımı belli etmemeye çalışarak "Vay be sayın arkadaşım Osman," dedim. "Hiç değişmemişsin." "Sayın arkadaşım" hitabımı ve onu takip eden devasa yalanımı tebessümle geçiştirdi Osman. Rakılar tokuşturuldu, sonra bi' yarım saat kadar eskileri yâd ettik.

Bir noktada, konu Osman'ın evine geldi. "Ne kadar kira veriyorsun?" diye sordum, "Bin yedi yüz elli," diye cevap verdi. "O da 12 senedir burada oturduğum için. Yoksa bu daireyi iki bin beş yüzden aşağı tutamazsın bugün." Sonra, "Burası kot 2 ama yatak odan bahçe katı herhâlde, değil mi?" diye sordum, "Yok, yatak odam kot 3," dedi. **Sohbetin başından beri Osman'ın şimdiki hayatına dair "Bravo be kardeşim," denebilecek bir done arıyordum ve o doneyi bir türlü bulamıyordum.** Bu da beni aşırı derecede germeye başlamıştı. Cesaretimi topladım, "Osman lan," dedim; "Bu evde insan cürür. Neden taşınmıyorsun? Beylikdüzü taraflarında daha ucuza çok daha güzel evler var." Cevabı net oldu: "Param yok." Sonra, en küçük taşınma operasyonunun dört-beş bin liradan aşağı tutmayacağını ve bunun nedenlerini anlattı. Ben tatmin oldum. Sonra asık suratlı, uzun bir sessizlik oldu. Sessizliği yine ben bozdu: "Sayın arkadaşım Osman," dedim; "Takip ettiğim kadarıyla sen çok başarılı bir illüstratörsün, neden böyle oldu?" Osman anlatmaya başladı:

"Bir makale okumuştum: Fakir bir ailede doğan çocuklar

büyüdüklerinde de fakir kalma eğilimi gösteriyormuş çünkü ebeveynleri onları büyütürken devamlı sübliminal olarak 'Fakirsin sen, fakir kal,' mesajı veriyormuş. Benimki de o misal herhâlde. Elime geçen fırsatları hep yanlış kararlarla çarçur ettim. İlk zamanlarda gerçekten de çok iyi işler yaptım, kendimce güzel paralar kazandım; ilk fırsatta da sektöre yakın olayım diye buraya taşındım. Biraz para bile biriktirmiştim. Sonra, altı yıl önce falandı sanırım, bir kadınla tanıştım. Piyasada çok tanınan bir 'yetenek avcısı'yım. Bana dedi ki 'Gelen bütün teklifleri reddet. Yüz parçalık bir koleksiyon oluştur. Ben seni dünya çapında bir illüstratör yapacağım.' Hayatımın fırsatı gibi geldi bu bana. İki yıl hiçbir yere iş yapmadım, bütün birikimimi yedim, arabamı falan sattım; koleksiyonumu tamamladım. Sonra kadına gittim, beni hatırlamıyordu bile. Kendimi tanıtmam gerekti. 'Ha, tamam, bakarız,' dedi bana. Sonra da bakmadı işte. İki yılım ve tüm birikimim boşa gitti."

Burada müdahale etme ihtiyacı duydum: "Niye boşa gitsin ki? Gene satardın onları?"

"Üç haftada bir, bir eser satıp 250 lira peşinde koştuktansa eski bağlantılarıma tekrar ulaşip yine eskisi gibi büyük firmalarla çalışmayı denedim. Ama iki senede köprünün altından çok sular akmış, benim adım unutulmuş gitmiş. Sıfırdan başlamak zorundaydım. Ama bende o enerji kalmamıştı artık. Çok iyi hatırlıyorum, son paramla kendime bir rakı sofrası kurdum. Son paramla. Ertesi gün ekmek alacak param yoktu. Neyse, senin işler nasıl?"

Bu ani soru karşısında apışıp kaldım. Çünkü sayın arkadaşım Osman dört yıl öncesinden bahsediyordu ve hikâyesi orada bitmişti. Yaşayan bir insanın hikâyesi dört yıl önce bitmiş olamazdı. Yine de cevap verdim: "Valla bizim işlerin de dışı seni, içi beni yakar. Muhtemelen işten çıkartacaklar beni, daha küçük bir firmaya geçmek zorunda kalacağım." Osman başını salladı, kadehini uzattı, tokuşturduk. Sazı tekrar eline aldı:

"Üzüldüm be kardeşim. Ama olsun, fakirliğin de birtakım taktikleri var. Onları bilirsen çok acı çekmezsın. Ben zor yoldan öğrendim ama istersen sana bazı temel ipuçlarını verebilirim." Görünüşe bakılırsa sayın arkadaşım Osman'ın gerçekten bağı iyice kopmuştu. Devam etti: "Kural bir: ilk borç. Orta halli, yakın bir dostundan isteyeceksin. Diyeceksin ki: 'Ya, hiç beklenmedik bi' masraf çıktı falan-filan'cığım; sende varsa bana bi' iki bin borç verir misin, en kısa zamanda ödeyeyim?' Bak, 'en kısa zamanda' kısmı önemli. Tarih vermiyorsun. Tamam?" Şaşkınlıkla başımı salladım. "Bir süre sonra borç alabileceğin orta hâlli dostların bitecek. Sıra zengin olanlara gelecek. Ama bil ki zengin arkadaşların ya bir sürü bahane ileri sürüp o borcu vermeyecek ve aranız bozulacak ya da istediğin meblağın tam yarısını verecek. Bak, tam yarısını diyorum. Tecrübeyle sabit. O yüzden, ihtiyacın olanın iki katını istemelisin zengin arkadaşlarından. Ayrıca, öyle beş yüz lira, bin lira falan istersen gözlerinde değer azalır. Unutma, zengin onlar. Arkadaşın da olsa zenginler." Sayın arkadaşımın ağzından çıkanları duymayı kendi kulakları kabul ediyor fakat benim kulaklarım reddediyordu. Üzüntümden duvardaki sinek cesetlerini saymaya başladım. Fakat Osman trans hâlinde devam ediyordu: "Burada temel kıtas, en düşüğünden başlayarak günün birinde bütün borçlarını kapatacağın hayaliyle yaşamak. Yoksa bu gurursuzlukla yaşayamazsın."

Sahi ya, Osman benden de yüklü miktarda borç istemişti vaktinde. Param olduğu hâlde istediğinin tam yarısını vermiştim.

"Gelelim ilk veresiye. Kaç yıllık bakkalın olursa olsun, insan başta çok utanıyor. Diyeceksin ki 'Ya, kartımı iş yerinde unutmuşum. Bugün alışveriş yapсам, yarın ödesem?' Hemen kabul edecektir. Bir sonrakinde yine aynı bakkala 'Kartı bulamadık, yenisini çıkartana kadar deftere yazsak olur mu?' diyeceksin. 'Hay hay,' diyecektir. Burada dikkat etmen gereken şey, arkadaşlarından aldığın borçlarla farklı bakkallardan alışveriş yapmak ve o bakkalların da güvenini kazanmak. Çünkü sana en çok güvenen bakkala bile 400 liradan fazla veresiye yazdırmaman lâzım. O zamana dek en az alışveriş yaptığın bakkaldansa en fazla 150 liralık alışveriş yapabilirsin. Ayrıca, burada olduğu gibi, sokağın iki ucunda birden bakkal varsa, bir uçtaki bakkalı en sona bırakman lazım ki bir yere gitmen gerektiğinde güvenli bir rota oluşturabilesin."

Sayın arkadaşım Osman'ın gözleri bir noktaya dikilmiş, vücudu ileri geri sallanmaktaydı artık. Ürmeye başlamıştım. O yine devam etti:

"Normalde önceliği kiraya ve faturalara vermek gerek. Ama kirayı ödemeni sağlayacak para nadiren eline geçecektir. O yüzden, önce faturalar... Hatta önce elektrik faturası... Telefonun veya internetin kesildiğinde komşudan internet parolasını isteyebilirsin - veya, bir uygulama var, şanslıysan parolasını hekleylebilirsin. Ama telefonunu şarj edemiyorsan bunlar hiçbir işine yaramaz. Hele benim gibi evde bilgisayar

başında çalışıp üç beş kuruş para kazanma derindeysen, elektrik kesintisi tam bir faciadır. Kirayı geciktirebilirsin, en fazla ev sahibiyle papaz olursun. Ama elektrik şirketi gözünün yaşına bakmıyor, ertesi gün 'çat!' kesiveriyor."

"Osman, sana n'oldu böyle?"

"Son paramla rakı sofrası kurdum demiştin ya... O parayla elektrik ve internet faturamı ödeyeydim iyiydi. Ama dayanacak gücüm kalmamıştı işte. Ertesi gün öğle vakti elektriğimi kestiler. Tam da yeni bir iş gelmişti bir önceki gece. Rakı sofrasını bırakıp direkt işe koyulmuştum. Ertesi gün tamamlayacaktım ama kestiler işte. Birkaç gün mum ışığında oturdum. Buzdolabında kalan son ıvır zıvrı bozulmadan yemeye çalıştım, falan. Baktım olmuyor, gittim, sayaçtaki mührü söktüm; elektriği açtım ve işime devam ettim. Sonra üç bin lira para cezasına çarptırdılar beni. Hâlbuki elektriğim olmazsa çalışmam, çalışmazsam para kazanmam, para kazanamazsam borç morç ödeyemem. Akıl edemiyorlar işte bunu. Neyse, sonra ev internetini kestiler borcundan dolayı. Hâlbuki benim kocaman dosyaları müşteriye göndermem lazım. Cep internetini otuz iki cigabayta çıkarttım. Kırk dokuz liralık internet oldu mu sana iki yüz elli lira... Ferhan Şensoy'un 'Parasız Yaşamak Pahalı' diye bir oyunu var, izledin mi?"

Soruya yine hazırlıksız yakalanmıştım. "Yok," dedim. Cevabım da Osman'ın umurunda değildi zaten.

"O misal işte. Kazandığım para cep telefonu faturasına gidiyordu. Cep telefonum da borcundan dolayı ikide bir kapatılıyordu. Kim bilir kaç kere bir arkadaştan borç istemek için -güvenli rotadan- Taksim'e çıkıp halka açık internet aradım... Vatsap üzerinden isteyeceğim ya borcu... Bir keresinde kasımın ortası, yağmurun altında üç saat cevap bekledim arkadaştan. Parayı gönderdi, ama bu sefer de benim güzelim telefon sıvı hasarından nanay... Bunu aldım ben de. Elden düşme falan ama işimi görüyor -ha, o gün bir de hasta oldum ki sorma. Yine elimde bir iş var, ama başımı kaldıracak hâlim yok. Zar zor aile hekimime gittim, ilaç falan yazdı. Ama bende ilaç alacak para yok ki!.. Zatürre olmadığımı öğrendim, psikolojik destek oldu hiç olmazsa."

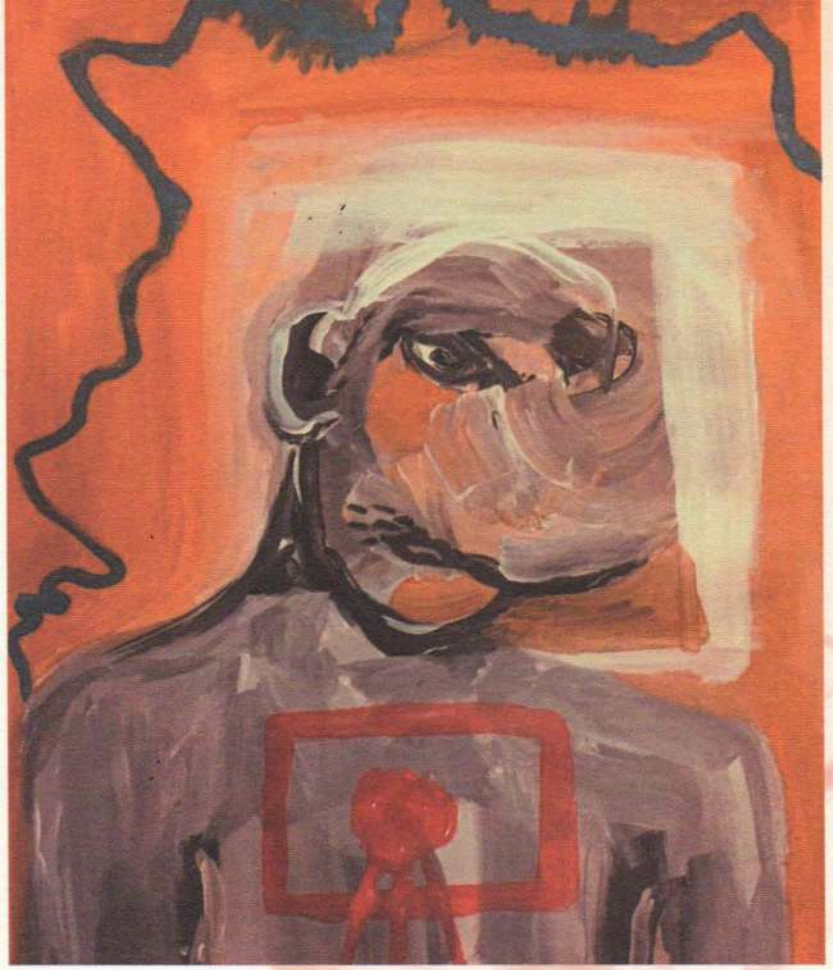
Osman bu noktada abartılı bir kahkaha patlattı. Oradan ayrılmam gerektiğini hissediyordum artık. Ama Osman'ın susmaya niyeti yoktu.

"Şimdi diyeceksin ki 'Arada iş de geliyormuş, bu sefalet neden?' Haklısın. Ama insan apartmandan gelen her adım sesine 'Acaba ev sahibi mi? Acaba aidat istemeye gelen yönetici mi? Acaba alacaklı bakkal mı?' diye kulak kesilmeye başlayınca ufaktan kafayı sıyırmaya başlıyor."

"Belli Osmanım, belli..." Hassss, dışımdan mı söyledim lan yoksa ben onu? Osman gözlerini bana dikti, eyvah!

"İnsan sürekli bi' daralıyor, anlıyor musun? Sabah uyandığın andan itibaren kalbinde derin bir keder var gibi düşün. Bunu bastırabileceğini bildiğim tek şey de içki. İşte, arada gelen o işlerin parasıyla bakkallardan birinin veresiyesini kapatıp yeni bir veresiyeyle içki alıyordum. Bir süre sonra aldığım borçlar da içkiye gitmeye başladı. Sabah kalkar kalkmaz bir kırmızı bira açıp yatana kadar bilmem kaç tane bira içmeye başladım. Bira zaten tok tutuyor da çok acıırsam yanında kuru ekmek de yiyordum. Bak benden sana bir tavsiye: Türkiye'de alkolizm zengin hastalığı. Kokain bağımlılığı gibi bir şey. Hani bir gün kesin dönüş yaparsan diye söylüyorum, uzak dur."

"Anladım," diyebildim. Sayın arkadaşım Osman yarım kadeh double

rakıyı fondipledikten sonra birden gülümsedi ve devam etti:

"Sonra, bundan iki ay önce ne oldu biliyor musun? O eski çalıştığım büyük firmalar var ya, onlardan birinden aradılar. 60 bin liralık bir iş için eskilerden bir yönetici beni tavsiye etmiş! Üstelik ücretin yarısı hemen, yarısı iş bitiminde. Hayatım kurtuldu resmen! Öyle büyük bir rahatlama yaşadım ki zaten beş bin lira borcum olan Burcu'yu aradım hemen. Üç yüz lira daha borç istedim, sağ olsun hemen gönderdi. O gece son kez rakı sofrası kuracak ve ertesi gün vapura atlayıp Üsküdar'a geçecektim -imza atmak için. Bir yetmişlik rakı, üstüne altı biralık cila, misler gibi sızdım. Fakat garip bir şekilde, ertesi sabah yine aynı kederle uyandım. Hatta daha kederli uyandım diyebilirim. İskeleyle doğru yürürken başım dönmeye, midem bulanmaya başladı. Birkaç kez durup soluklanmam gerekti. Sonra vapura bindim. Biner binmez dünyanın bütün kötü duyguları birleşip gözlerimi kararttı. Vapurdan kaçmam gerekiyordu. Bir oraya, bir buraya koşturup durmaya başladım. Nefesim yetmiyor gibiydi. Sonunda vapurun kıcındaki duvara yaslandım, gözlerimi açtığımda bir hastanedeydim. Serum falan bağlamışlar ama ben hâlâ kederliyim. Kalkıp oradan çıkmak istedim, Burcu beni engelledi. Son aradığım numara Burcu'nunki olduğu için bayıldığımda onu aramışlar, o da koşa koşa gelmiş sağ olsun. Ve beni özel bir psikiyatri hastanesine yatırmış. Teşhis: yaygın anksiyete bozukluğu ve majör depresyon... 15 gün orada yatırdılar beni. İşin kaçıp gittiği yetmiyormuş gibi, Burcu'ya 25 bin lira daha borçlandım. Üstelik, birkaç yıl sürekli terapiye gidip ilaç kullanmam gerekiyormuş. Taburcu olur olmaz geldim eve, sayacın mührünü söktüm, komşunun vayfay parolasını hekledim, oturuyorum öyle."

"N'apiyorsun peki?"

"Oturuyorum."

"Toplam ne kadar borcun var?"

"Yüz elli... İki yüz... Bilmem..."

"Bir on bin lirasını versem kabul eder misin? Borç olarak değil ha, dostluğumuzun hatırına, sayın arkadaşım Osman."

"Harbi mi? Valla çok makbule geçer. Yalnız, bana sayın deme be Ömer."

"Vatandaş Osman..."

"Vatandaş da deme."

"Kuru kuru Osman mı diyeyim? Dilim varmıyor oğlum, alışmamışım."

"Ofsayt Osman de."

Ben acı acı, Ofsayt Osman kocaman gülümsedik -hatta o bayağı bayağı güldü bu söylediğine. Ayfonumun Spotifayında Cem Baba çalışıyordu şimdi- "Yoksulluk kader olamaz, kader değildir," diyordu. Ofsayt Osman'a bırakmadım sözü, nakaratı ben tamamladım: "Ama, olabilir de..."

MOHA LA SQUALE
#CROCODILEINSIDE

LACOSTE
LIFE IS A BEAUTIFUL SPORT

CANDAŞ TOLGA IŞIK

40

yaşamasa anlatılamayacak yaşamış hikâyeler

CANDAŞ TOLGA IŞIK

40

yaşamasa anlatılamayacak yaşamış hikâyeler

40 CANDAS TOLGA ISIK

INKILAP

INKILAP 92.yıl

“Hani bir işe girersin, yıllarca kendini paralarsın ve artık terfi etmen gerektiğini düşündüğün o an insan kaynakları yöneticisiyle bir odada kariyerinin geri kalanını konuşurken bulursun kendini.

İşte 40 o odadır!”

“Yalnızlık etrafında, hatta hayatının içinde var olduğunu sandığın insan sayısıyla alakalı bir şey değilmiş...

Asıl ve en büyük yalnızlık sana kendini yalnız hissettiren insanlarla olmakmış.”

INKILAP 92.yıl

İSTANBUL / Merkez Yenibosna • İSTANBUL / Sanal Mağaza • İSTANBUL / Fatih Historia • İSTANBUL / Avcılar Pelican Mall • İSTANBUL / Acarkent Coliseum • İSTANBUL / Bahçelievler Metroport • İSTANBUL / Beykent Perla Vista • İSTANBUL / Ataşehir Migros • İSTANBUL / Cağaloğlu Sirkeci • İSTANBUL / Acarkent • İSTANBUL / Esenyurt City Center • İZMİR / Balçova • İZMİR / Çiğli

Zeki Kayahan Coşkun

kıskananlar çatlasın!

Dünyanın en ateşli, bir o kadar yalan söyleme kabiliyeti yüksek taksi şoförü bana denk gelmiş olabilir. Nihayet havaalanındayız. 180 lira gösteriyor taksimetre.

- Taksi buyurun...
- İyi günler. Aracınız var mı?
- Şu an yok. Amaaa...
- Amaaaa, olabilir mi?
- Öyle demedim...
- Ne peki?
- Bir şey demedim...
- Uzatmasak, havaalanına yetişmem lazım...
- Havaalanı mı? Şu an yok ama on beş dakika beklerseniz

adresinize gelir.

- Bekleyemem!
- Hangi havaalanı?
- Yeni havaalanı da... Hangisi olduğuna göre değişiyor mu?
- O zaman ben gelirim... Birkaç dakikaya oradayım.

Nereden baksan, Anadolu Yakası'ndan 200 lirası alınacak gibi görünen bu müşteri kaçmazdı. Taksi geldi. Yoldayız.

- Durağı kapatıp mı geldiniz?
- Biz müşterimizi taksisiz bırakmayız, gerekirse durağı yakar, yine geliriz.

Dünyanın en ateşli, bir o kadar yalan söyleme kabiliyeti yüksek taksi şoförü bana denk gelmiş olabilir. Nihayet havaalanındayız. 180 lira gösteriyor taksimetre. 200 lira verdim, para üzerini bekliyorum. Kafasında nasıl 200 liraya kitlenme durumu varsa, vermiyor.

- 180 lira değil mi?
- Üzerini vereceğim mi?
- Zahmet olmazsa, bir de fiş alacağım.
- Fiş olmaz.
- Niye?
- Bitmiş, matbaadan birazdan alacağım.

Keşke önce matbaaya uğrasaydık.

- Matbaa bulunmuş mu?
- Bulunsun alacağım.

Son sorumu anladığını sanmıyorum. İlk kez bu havaalanından yurt dışına uçacağım, acemisiyim, zamanım azalıyor, yoksa şahane olacaktı pinpon topu gibi taksici kişisiyle oynamak.

Havaalanı çooooo büyük. Üzerindeki tişörtte "Bana Sor" yazan çalışanlara, soracak çok soru var: Niye bu kadar uzak, metro olmadan niye açıldı, bize yazık değil mi, peki ya kuşlara, onların göç yolu bu burası vs. Yurt dışına çıkış harcı alacağım yeri ve pasaport kontrol noktasını sorup teşekkür ederek ayrılıyorum. Canlarım benim, çok güler yüzlüler.

Yurt dışına çıkarken harç ödenen ve "Kardeeee, sende zaten

para vardır, n'olur onbeş de bize atsan" diyen başka bir ülke var mıdır, bilmiyorum. Atıyoruz tabii... Belki ileride, yurda dönüşlerde; ayakbastı, bıçak kesmiyor, valiz gelmiyor, kapı açılmıyor harcı da getirilebilir.

Pasaport kontrolünden sonra bir yol var, asıl o zaman anlıyorsunuz İstanbul Havalimanı'nın büyüklüğünü. Yarı yolda nefes nefese kalanlar, şöyle bir durup dinlenenler, ısrarla koşmaya devam edenler... **Bir ara bir şey kaçıyorum sandım, ben de koşmaya başladım. Beni gören teyze de koşmaya başladı. Ben yavaşladım, teyze de yavaşladı.** Takip ediliyorum zannedip depar atarak free shop'a girdim ve çikolata rafının arkasına saklanarak teyzeyi atlattım. Sonra tekrar, hızlı adımlarla uçağa doğru yol aldım. Kapiya gelip adım sayarıma baktığımda, yaklaşık 3,5 kilometre yol kat ettiğimi gördüm alanda. Harika! Günlük 5 km yürüyüş hedefimi tutturamama 1,5 km kalmıştı. Yeni havalimanının en önemli güzelliği ciddi kardiyo egzersizi yaptırması. **Uçağa bindik. THY'nin şahane uçaklarından birindeyim. El bagajında yedek tişörtü olanlar olarak uçağın tuvalet kapısında küçük bir kuyruk oluşturup terli tişörtlerimizi değiştirdik.** "Bu ne ya, böyle iş mi olur" diyenleri sakinleştirip birkaç Alman'a "kıskanmayın oğlum bizi" bakışı bile attım gururla. Belki de Hollandalılardı bilmiyorum. Ama Alman gibilerdi sanki. Kıskananlar çatlasın! 30 dakika bizi pistte gezdirip, yeni alanı şöyle bir gösterdikten sonra havalandı uçağımız. Pist havası da güzeldi ha! Baktım Almanlar yine kıskanır gibi bakıyorlar kızgın kızgın. "Alooo" dercesine gözlerimi belerttim. Belki de Hollandalılardı, bilmiyorum. Ama Alman gibilerdi sanki.

Yeni havalimanının en önemli güzelliği ciddi kardiyo egzersizi yaptırması.

Konforlu bir uçuşun ardından merhaba Almanya... Almanya'da geçen üç-beş gün, tekrar THY'yle keyifli bir yolculuk ve yurda dönüş. Bir kez daha İstanbul Havalimanı'ndayım. İniş yaptıktan sonra, 30 dakika kadar yine pist turu attık. Buna taksi deniyormuş. Taksi tutsan en az 200 lira yazar ki uçaktasın. Konfora bak, ayrıcalığa bak... Müthiş. Valizimi alıp dışarı çıktığımda, uçak-kapı arasında yaklaşık 3 km yürüdüğümü gösteriyordu adım sayarım. Yaşasın spor! Dışarıda yeterli sayıda taksi yoktu. -2'de Havaist otobüslerinin olduğunu söylediler. İndik... -2 dedikleri yer de ilginç. Sıra sıra otobüs durakları... Kapalı otopark misali havasız, sıcak. Otobüslerin egzoz gazı dağılmıyor. Gazı soluyarak kuyrukta bekliyoruz.

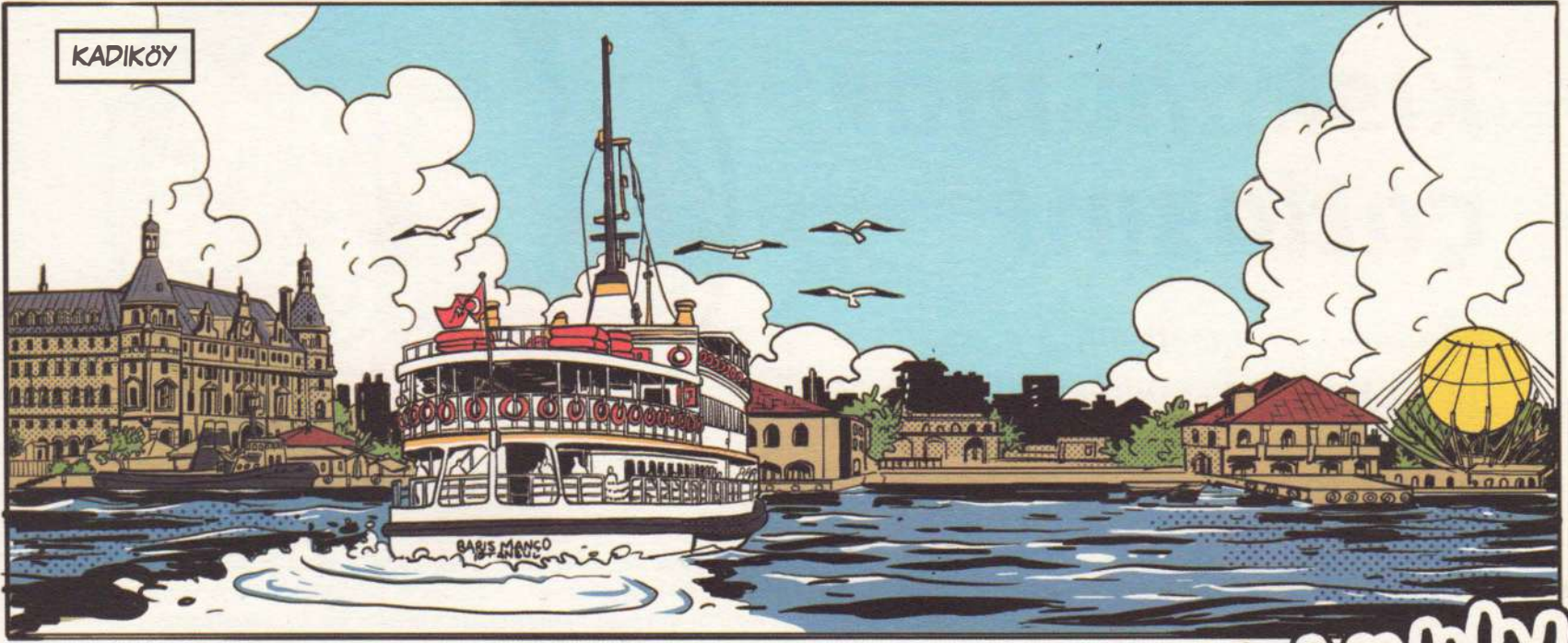
Dayanamadım ve araçların motorunu durdurmalarını, hareket anında çalıştırmalarını, gazın kanserojen olduğunu söyledim yetkililerden birine. Dünyanın olmasa da Türkiye'nin en makul, en geçerli yanıtını aldım: "Bi'sey olmaz!"

Özür diledim, hatayı, kusuru kendimde aradım. Hay dilimi vantuzlu canlılar kanatsaydı, mutfaktaki süngerin yeşil tarafı yıpratırdı da demeseydim. Biraz egzoz solusak ne vardı yani... 45 dakika otobüs bekledik, herkes bitkin, gecenin ikisi olmuş... İnsanlar söyleniyor, kızgın... Toplu taşıma olmadan niye açıldı, bu kadar yürütülür mü, çok havasız, Atatürk Havaalanı'nın nesi vardı vs... Tam katılacaktım... Baktım ileride birkaç Alman kıs kıs bizi kıskanıyor. Belki de Hollandalılardı, bilmiyorum. Ama Alman gibilerdi sanki... Sustum!

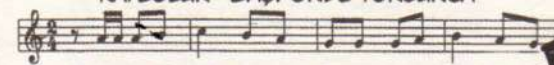
Müptezel

Yazan - Çizen: Ferit Güleç

KADIKÖY

GÜN DOĞARKEN HER SABAH
BİR KIZ GEÇER KAPIMDAN KÖŞEYİ DÖNÜP
KAYBOLUR BAŞI ÖNDE YORGUNCA

FABRİKADA TÜTÜN SARAR SANKİ KENDİ
İÇER GİBİ SARARKEN DE HAYAL KURAR
BÜTÜN İNSANLAR GİBİ

HAVAN
BATSIN

BITTI

Can Yılmaz

gülünüz güldürünüz...

10 puan 10 puan 10 puan

İyi huylu tatlı mizah, havayı hafifleten, kendiyle dalga geçen, rahatsız edici durumlarda ortamı geren unsurlardan temizlemek için ideal, görece kolay bir çeşittir. Benim de sevdiğim “kendinle dalga geçme” sanılanın aksine sizi bitirmez, sevimli bile gösterir.

Günümüzde ve belki de tüm zamanlarda hiçbir şey mizah duygusundan daha değerli değildir. Zengin olmaktan, iyi görünmekten hatta zekâdan bile fazla istenir mizah duygusu. Etrafımızdaki birinin harika bir mizah anlayışı varsa, itiraf etmesek de ona gıptayla baktığımız muhakkak. Çevresini saran her konumdan her sosyal çevreden dinleyenlerini ve illaki gülen gözlerine eşlik eden şen kahkahalarına imrenmediğimizi söylemek manasız bir yalandan öte değildir. Yaşadığımız hayatın sağlıklı olduğunu söyleyebilmek için bence en önemli kriterlerden biri “mizah duygusuna” sahip olmak. Aksini görmek için maalesef çevremize biraz göz atmak yetiyor. Mizah duygusunun eksikliğini fark edemeyen yığınları, asık suratlarından, gözlerindeki ışıltının matlığından fark etmek mümkün...

Mizahın göreceli olarak “saldırgan” yapısı kimilerine göre sevimsiz, kırıcı hatta lüzumsuz olarak görülse de “saldırganlık” mizahın omurgasını oluşturur. Komedi yapan yeteneklere olan hayranlığımız nispeten saldırganlıklarıyla doğru orantılı. “Saldırganlık”, sahne üzerinde ve ışıklar altında olmanın avantajıyla birleşip “can sıkıma” evrilmediği müddetçe her zaman sanatçıyı besler. Elbette ki bu manevi üstünlüğü abartıp saldırganlığı şirazesinden kaydırıp “merak, yönetilebilir hırs ve makul sürtüşmeler” dışına taşıyıp “seviyesizlik” kabında eritmeye başladığında, ortaya çıkacak esere “komedi” demek mümkün olmayacaktır. **Mizahın iki ucu keskin bir kılıcı, her zaman avantajlı görünen spotların altındaki insanı kesmeye daha çok meyillidir.** Mesele bunu fark edip fren mekanizmasını ustaca kullanmaktan geçmekte kuşkusuz.

İnsanların mizahı kullanma yöntemlerine yakından bakınca karşılaşacağımız ilginç bir şey var ki “komik olmak” mutlaka iyi bir sosyal beceri göstergesi ve kusursuz harika insan olma ölçüsü değildir hatta komik olmanın muhtemelen bir kişilik kusurunun işareti olabileceğini söyleyen araştırmalar var. Neredeyse gülmenin unutulduğu en kritik anlarda; savaş, deprem, doğal afetler vb. istemimiz dışında ortaya çıkan negatif, sarsıcı, can yakıcı her olayın içinden “mizah” çıkaranlar olduğu muhakkak... Zor dönemleri mizahla aşmamıza yardım edenlere “kişilik bozukluğu” teşhisi koymak bana göre biraz insafsız ama vardır bir bildikleri diyerek ya da klasik bir cevap vererek geçebiliriz: Yav he he...

Kuşkusuz ki mizah sayesinde daha iyi ilişkiler kurabilir ve görece berbat yaşamla başa çıkmanıza destek olabilir veya tam aksi muhatabını kızdırıp canından bezdirebilir. “Konuşma” dediğimiz iletişim yöntemini her bir insanın kendi meşrebince kullandığını akıldan tutmak ve sosyal bağlantımızı güçlendirmek belki sıfırdan inşa etmek için mizahın itici gücüne ihtiyaç duyuyoruz. Çok klasik olacak belki ama elimizdeki mizah silahıyla güzel atışlar yapıp, altın madalyayı boynumuza takmak da mümkün... Aynı silah aynı hedefle karavana atıp şampiyonaya veda etmek de... İki seçenek arasında gözle görülemeyecek ama hissedilebilecek bir nüans var; ustalık da tam bu nüansı fark edenlerin hak ettiği bir paye...

Mizahın kaçınılması zor türlerinden biri olan agresif mizah, her zaman bir sırat köprüsü geçiştir. **Alay, alay etme yoluyla**

eleştirmek ve manipüle etmek kesinlikle güldürür ama kurbanın kim olduğu ve hedefteki insanın da hoşuna gitmesi koşuluyla. Arkadaşlar arasında başka bir arkadaşımız hakkında utanç verici bir hikâye anlatmak gibi aşağılanma mizahı, saldırganlığı dağıtmanın ve başkalarının kötü görünmesini sağlamanın sosyal olarak kabul edilebilir bir yoludur; böylece şakacı iyi görünür,

hedefteki arkadaş biter, mahcup olur. Ortalığı bir anda kutuplara çeviren şakacı genellikle “Şaka yaptım ya...” savunmasına dönerek sorumluluktan kaçmayı dener ve genelde kalabalıktan faydalanıp kırıya girer.

İyi huylu tatlı mizah, havayı hafifleten, kendiyle dalga geçen, rahatsız edici durumlarda ortamı geren unsurlardan temizlemek için ideal, görece kolay bir çeşittir. Benim de sevdiğim “kendinle dalga geçme” sanılanın aksine sizi bitirmez, sevimli bile gösterir. Bu mizah tarzında, başkalarının eğlencesi için kendini feda etme işini fazla abartmamak lazım elbette... Bir gün evvelen façalı arkadaşlar bu tür mizaha pek heveslidir. Çoğu zaman kendilerini affetmeye istekli insanlar hançeri sürekli kendilerinin kaba etine saplayıp etrafı acılarına güldürürler, kendini küçük düşürmek için abartınca, diğer insanların kendilerini rahatsız hissetmelerini sağlayarak geri tepebilir aman ha! Halk ağzıyla söyleyeyim, “bokunu çıkarmamak lazım!” Kendinden nefret etme sınırına dikkat etmek lazım. “Delirmiş lan bu” sandığınızdan daha yakın olabilir.

“Kendini fazla ciddiye almayan” diğer insanlarla ilişki kurmanın bir yolunu “mizah” olarak belirleyen, bu gri dünyayı renklendiren, zorluklarla baş etmek, günlük yaşamın saçmalıklarına gülmek için mizahı “doğru” kullanan herkese Allah kolaylık versin.

Küçük bir not, sizi eğlendirmek için başka insanlara ihtiyacınız yok; can sıkıcı bir şey olursa, tamamen kendi başınıza gülmeye yeteneğine sahibiz. Altyapıda top koşturuyor o yetenek, biraz destek, birkaç sağlam malzeme, biraz antrenmanla önce takımdan ayrı düz koşu sonra hep birlikte sahaya... Haa topu unutmayın top çok önemli, top sizinse sizi kim tutar allah aşkına...

Yaşadığımız hayatın sağlıklı olduğunu söyleyebilmek için bence en önemli kriterlerden biri “mizah duygusuna” sahip olmak.

İllüstrasyon: Gürdem Sındıraç

Senin tabiatın, kendi “Habitat”ın!

Geliştiğin, büyüdüğün, öğrendiğin, keşfe çıktığın dünyanın sınırlarında; yeni bir habitat bulacağın büyümlü bir keşfe hazır mısın? Sanatını tasarımınla yoğuracağın bu habitat tamamen sana özgü, tamamen sana ait! Kuralları sen koyar, sınırları sen belirlersin!

Sektörün en önemli tasarım yarışmasında "kendi habitatınla" var olmaya ne dersin?

1.LİK ÖDÜLÜ: 12.000 TL

Birinci olan tasarım üretilerek, Unicera 2020 Seramik Banyo Mutfak Fuarı'ndaki Yurtbay Seramik Standı'nda sergilenecektir.

2.LİK ÖDÜLÜ: 8.000 TL

3.LÜK ÖDÜLÜ: 6.000 TL

MANSİYON: 1.500 TL

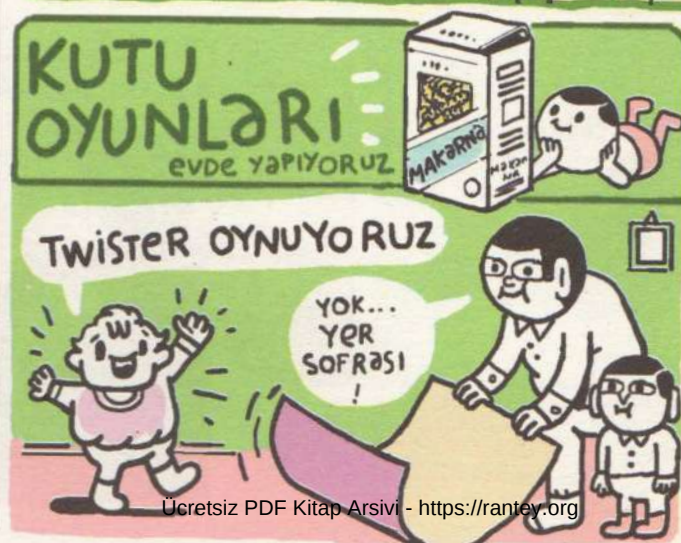
BİR GECE MASALI

ETHEM ONUR BİLGİÇ

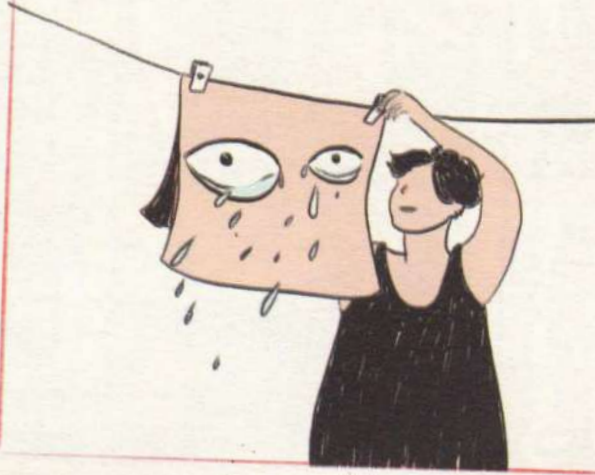
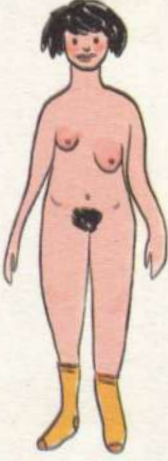
ETKİNLİK KÖŞESİ

YAVUZ ÖZTÜRK

Aslı Alpar

İYİ Kİ SİMETRİ HASTALIĞIM YOK!

REGL.

regl olunca hasta olunmuyor

"gece" paketi gündüz de kullanılıyor...

kanımız mavimsi değil!

aldatıldık... aldatıldık...

regl böyle değil...

Bİ BARDAK BİRA MI AĞIR?
BİRA GÖBEĞİM Mİ?VEDALAŞMA VAKTİ... KİMSE TOPRAĞI
EKMİYOR...

KRİZ VAR!

LÖPLER
BİLE
BOS!
AĞIZ...İŞİSİN SENİ
İŞİSİN KALBİ İŞ BULABİLSEM
TAMAM DA!TÜRLÜ YAPTIM
AMA "TEK TÜRLÜ"
SADE KABAK ALABİLDİM!TÜRKİYE'YE
İNMEYELİM
ÇOK
PAHALI!

ELEKTRİK PAHALI

KENDİ
ELEKTRİĞİMİZİ
ÜRETİYORUZ!

Vedat Özdemiroğlu

musa kart'a açık mektup

Canım kardeşim Musa Kart,

Bu mektubu sana, özgürlüğünden yoksun oluşunun bilmem kaçınıcı gününde yazıyorum. Sen, karikatürist dostum Musa Kart, şu anda hapishanedesin. Kutsal devlet, toplumu senden bu şekilde koruyor!

Bense bu mektubu sana ne kadar dışarıdan yazıyorum, meşgul. Güzel ülkemiz, dev bir hapishane olma yolunda hızla ilerliyor. Tek gardiyanı olan koca bir hapis. Ve bu durum gerçekleşirse, muhtemel mahkûmların oylarıyla gerçekleşecek sevgili Musa. Mektubumu okumana izin verirler mi bilmiyorum. Zaten seninle birlikte tarihe de yazıyorum bunları, geniş zamanda mutlaka okuyan çıkacaktır.

2019 yılının Mayıs ayı itibarıyla, hapishanelerde 136 gazetecimiz bulunuyor. O da şimdilik. Bu gazeteciler içinde tek mizahçı olduğun için, meslektaşım, bir nevi "köylüm" olduğun için sana yazıyorum Musa.

30 yıldır mizah yazarı olduğum için en yakın arkadaşlarım hep karikatürcüler oldu. Bilirsin, bizde yazar az, çizer çoktur. Ve ben adına karikatürist denilen bu insanların ne kadar orijinal kişilikler olduğunun yakın tanığıyım.

Kindir karikatürist?

Bileşinin yeteneğiyle geleceğimizin rotasını çizen insandır.

Bulduğu espriyle hepimizin zekâ ortalamasını yükselten cevherdir. O espriyi bulmak için beynini, zihnini, şakaklarını hiç kimselere belli etmeden zorlayan öncüdür.

Hareketleri kendi çizgilerine benzeyen, naif ve aykırı bir insandır. Peki biz bu ülkede neden bu meslekleri seçtik sevgili Musa?

Birilerinin bu işi üstlenmesi gerekiyordu çünkü.

Bu toprakların tarihi zulmün, zorbalığın olduğu kadar hoşgörünün, hicvin de tarihi. Her dönemin o egemenleri eleştiren halk komikleri vardı. Çünkü tarihte istisnasız, her otoriteyle dalga geçilmiştir. Çünkü mazlumun silahıdır mizah.

Sen, binlerce karikatürünle bunun canlı örneğisin. Her zaman hoşgörüsüyle de karşılaşmadın. Bir yetkiliyi kedi olarak çizdiğin için mevzuat harekete geçti.

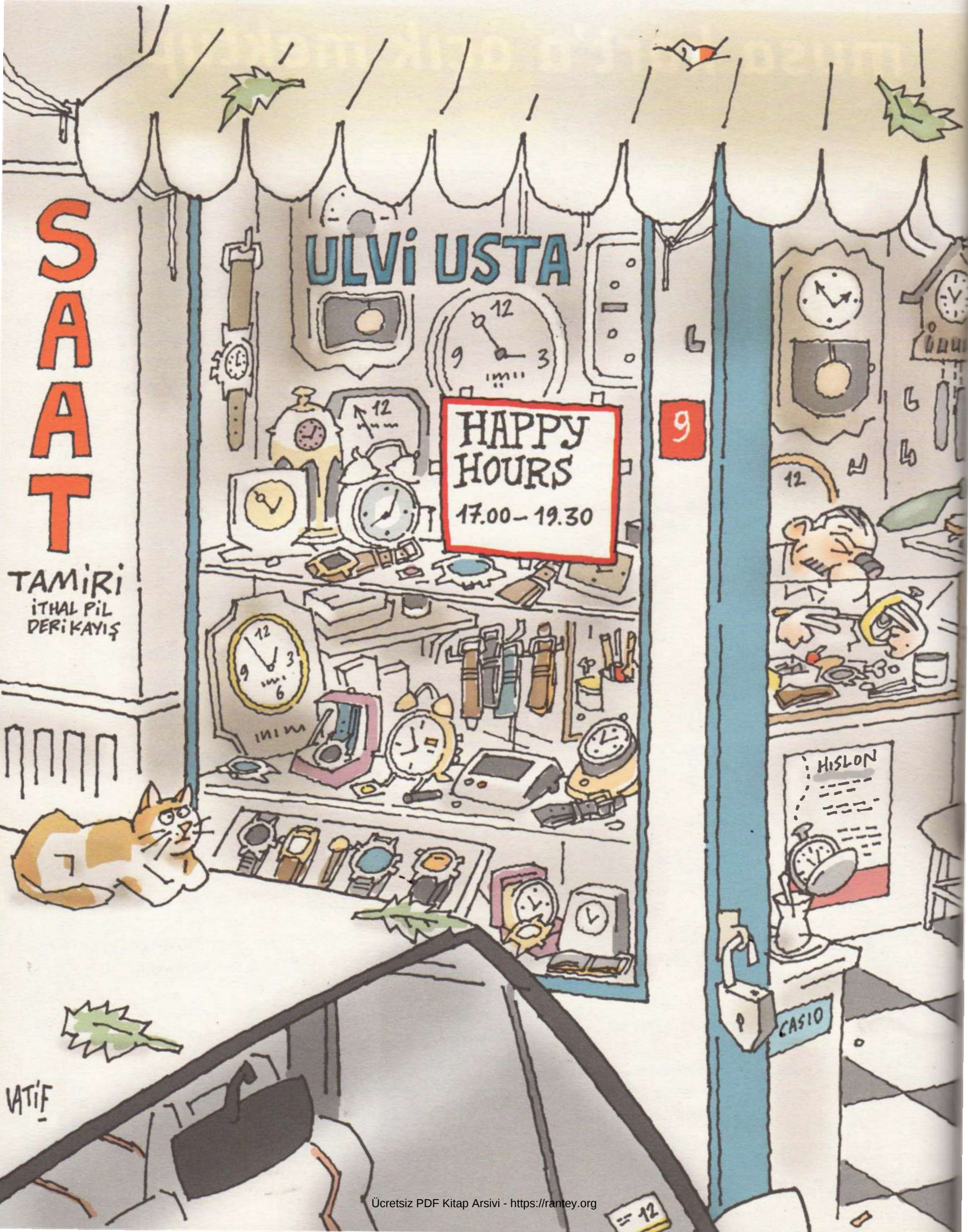
Oysa, dehası tartışılmaz Leonardo da Vinci "Dünyadaki en olağanüstü canlı, kedidir" dememiş miydi? Aynı yeryüzünü paylaştığımız bir hayvanın çizimine dava açmak, insanın kibrinden başka neydi ki?

Ah Sevgili Musacım, umarım özgürlüğüne kavuştuğun gün gelir, oturup sakince çayımızı içeriz ve sen beş dakikada benim kedi hâlimi çiziverirsin. Ben de o çizimi sana imzalayıp duvarıma özenle asarım.

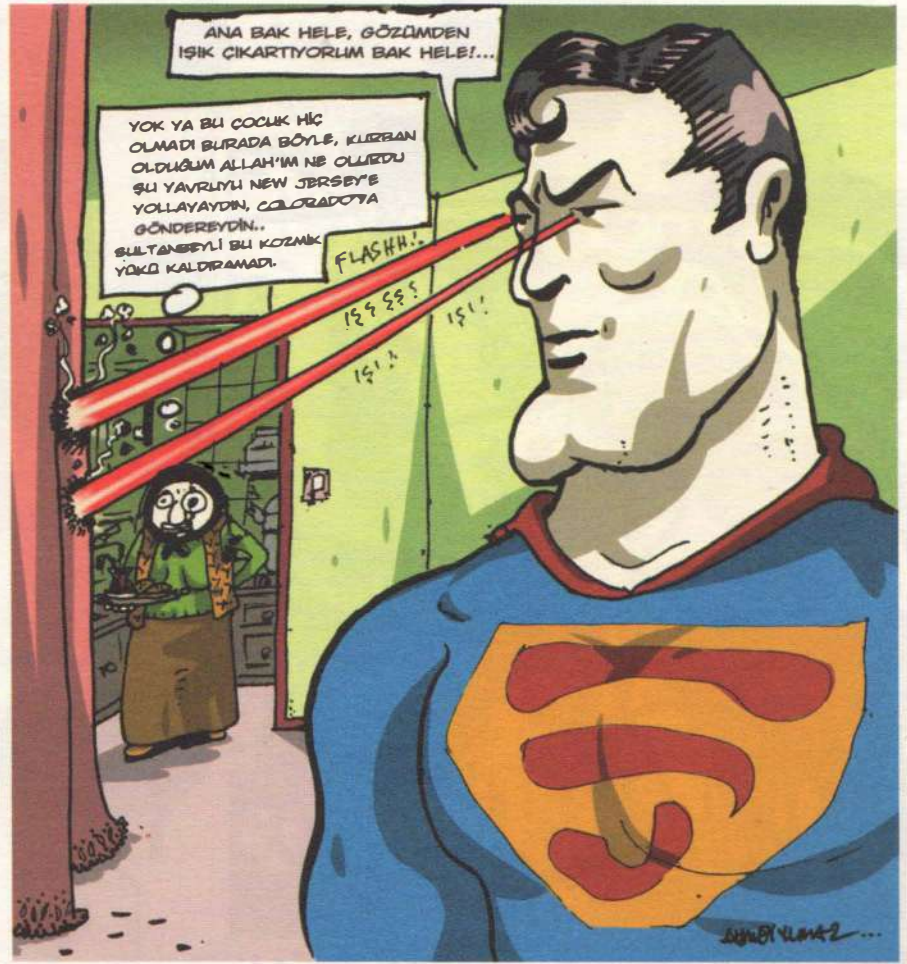
"Tek adam, tek adam" deyip duruyorlar, bu ülkede benim tek adamım sensin Musa Kart. Özgürlüğünden yoksunsun ve benim elimden hiçbir şey gelmiyor. Her saniye aklım sende canım kardeşim. İsim nasıl sıkılıyor, anlatamam.

Tekrar mavi gökyüzüne, sokaklara, aileme, dostlarına, masana, kağıdına, kalemine konuşacağın günü iple çekiyorum sevgili dostum. "Her Firavun'un bir Musa'sı vardır" diye öğretiler bize. Her Musa'nın da günü gelince bir kurtuluşu olacağını kalbimin derinliklerinde hissediyorum.

Sana sabırlar ve dirençler dilerim canım kardeşim.

Ahmet Yılmaz

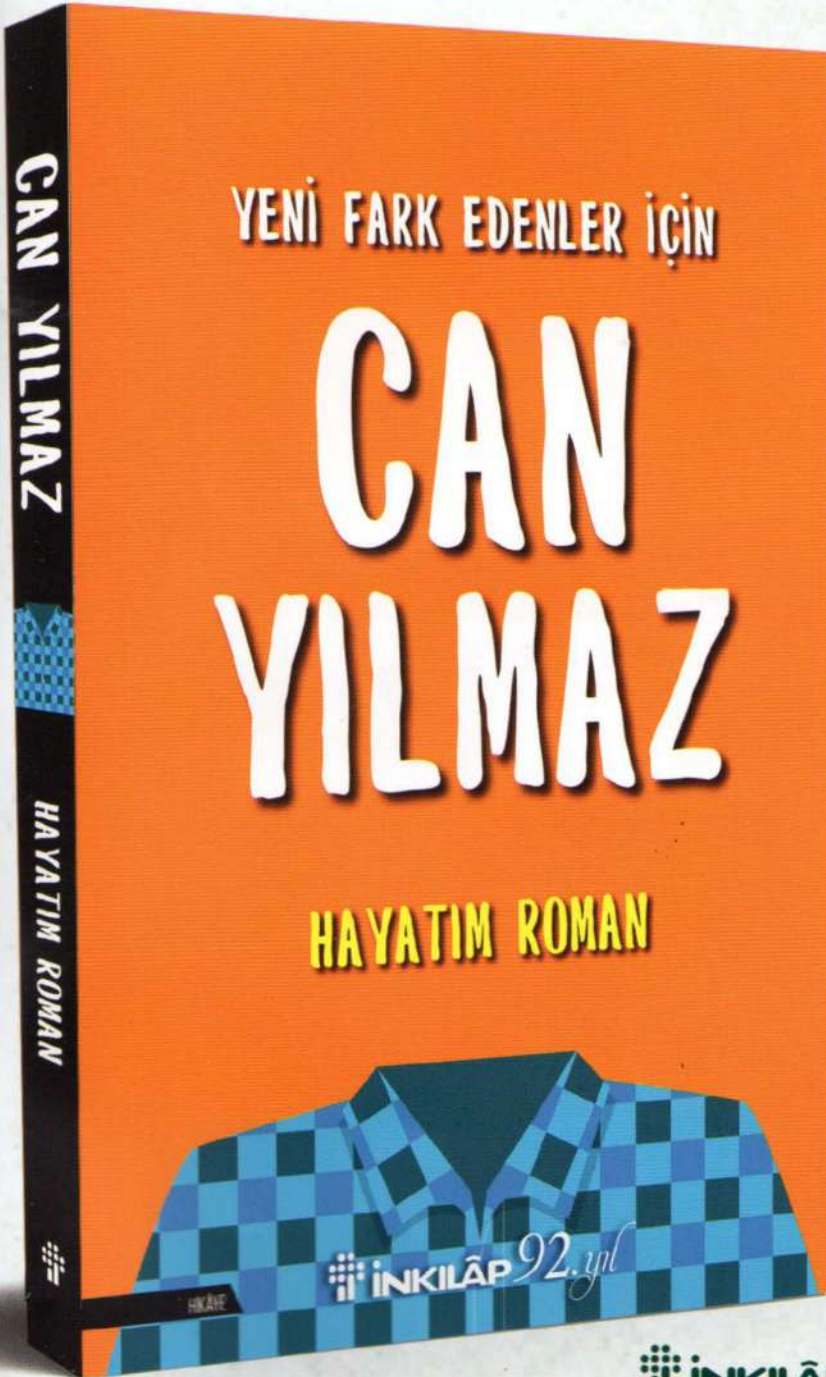
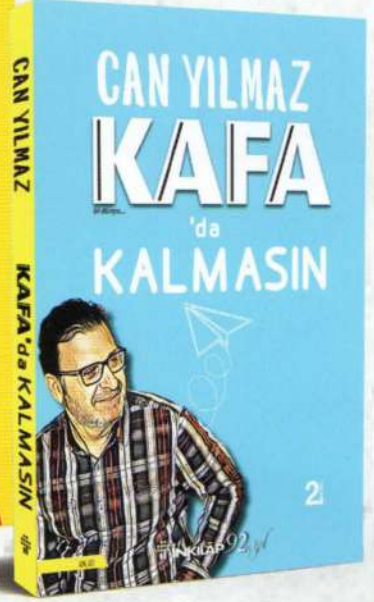
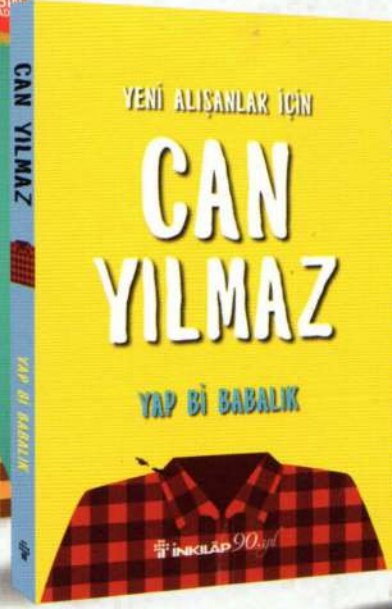
ABSENT'Lİ GECE

BETÜL YILMAZ

OSCAR WILDE'İN DA DEDIĞİ GİBİ "İLK BARDAKTAN SONRA OLMASINI İSTEDİĞİN ŞEYLERİ SANKİ ÖYLEYİMİŞ GİBİ GÖRÜRSÜN."

***“Can Yılmaz hercai,
sıradan, süssüz,
dümdüz insanları
bir o kadar naif
hikâyelerin
içine salıyor...”***

Ozan Güven

INKILAP 92.yıl

İSTANBUL / Merkez Yenibosna • İSTANBUL / Sanal Mağaza • İSTANBUL / Fatih Historia • İSTANBUL / Avcılar Pelican Mall • İSTANBUL / Acarkent Coliseum • İSTANBUL / Bahçelievler Metroport • İSTANBUL / Beykent Perla Vista • İSTANBUL / Ataşehir Migros • İSTANBUL / Cağaloğlu Sirkeci • İSTANBUL / Acarkent • İSTANBUL / Esenyurt City Center • İZMİR / Balçova • İZMİR / Çiğli

f/inkilapkitabevi

t/inkilapkitabevi

ig/inkilapkitabevi

KAFA

bi dūnya...

گاہگاہ

